

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONUR ORHAN

YUSUF'U BULMAK

ROMAN

YUSUF'U BULMAK

ONUR ORHAN

ONUR ORHAN

YUSUF'U
BULMAK

Can Çağdaş

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık

Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3970-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ONUR ORHAN

YUSUF'U
BULMAK

ROMAN

ONUR ORHAN, 1975'te İstanbul'da doğmuştur. Bir süre hukuk öğrenimi görmüş, ardından gazetecilikten mezun olmuştur. İlk romanı *Yalnız Ölümünden Çok'u*, *Sadece Diktatör* adlı tiyatro oyunu takip etmiş, Orhan bu oyunuyla 2015-2016 yılında Müjdat Gezen Sanat Merkezi (MSM) tarafından verilen Savaş Dinçel Ödülü'ne layık görülmüştür. *Sadece Diktatör*, başta Türkiye olmak üzere dünyanın dört bir yanından yaklaşık 160 bin seyirciyle buluşmuş ve 3. sezonunda hükümet tarafından sakıncalı bulunarak yasaklanmıştır. Orhan'ın kaleme aldığı *Aden*, 34. Varşova Film Festivali'nde Grand Prix adayları arasındadır. *Yusuf'u Bulmak*, 2019-2020 sezonunda Moda Sahnesi tarafından sahneye konulacaktır. Orhan'ın *Suç* ve *Keza* isimli oyunuyla yine aynı sezonda Almanya'da varlığını sürdüren Güneş Theater tarafından sahnelenecektir.

Bana Yusuf'u soruyorsun öyle mi? Sana onu anlata-
yım, anlatayım da, önce başka bir şey anlatayım. Burada
nice Musalar, İsalalar vardır, Meryem'imiz, diyim ki Havva
Anamız bile vardır. Havva Anamız kitap gibi kadındır,
çevir çevir oku, ancak bu her yiğidin harcı değil, neden,
çünkü o kendini akıttığı kanıyla yazmıştır. Kan, mürek-
kebe benzemez, döküldü müydü can çıkar. Canla bera-
ber huy çıkar. Ama esas mesele candan huyu çıkarmakta.
Bunu ölmeden yapmakta. Huy dediğin hayatın peze-
vengi, godoşun önde gideni, senden çıkmazsa illaki sana
girer. Her şekilde sana girer.

Ben konuşmayı sevmem ama sana anlatayım. Yusuf,
kuyuya atılmış bir taştır, değil kırk akıllı, milyon kere
milyon akıllı o taşı çıkaramamıştır. Sanırlar ki o bir can-
dır, bana sorsan o Hülya'dır. Çünkü Yusuf bir hiç çocuk-
tur. Varlıkla yokluk arası... Güzel yüzlüdür, cilalanmış
derisi vardır, sanki atölyeden şimdi çıkmıştır. Parlak oğ-
landır anlayacağın, o manada değil, varsa da bi dalgası
görmedim, bi şey diyemem, öteki manada, böyle tıraşlı
mıraşlı, hafif fiyakalı bir çocuk yani. Gerçi öbür manada
da bir şeyler söylenmiyor değil hakkında. Bunlar teva-
türdür. Ama tevatür sokakta mühimdir. Kulağın kesik
olacak, kim cepçi kim götçü bileceksin, yoksa alimallah
ya cebi deldirirsin ya götü...

Gel seni şöyle bi dolaştırayım, kalkmaya lüzum yok, oturduğun yerde dolaştırayım. 10 bin yıllık hikâye bu. Adı eski ama her doğan çocuk için yepisyeni. Herkes bildiğini sanır Yusuf'u. Sana anlatırlar boyunu bosunu, belki kilosunu. Anasını tanıyan çıkar muhakkak, baba-sıyla bir tek atmayan yoktur burada. Ancak bunlar nüfus bilgileri, ikametgâh senedi. İşlerini de anlatanlar olacaktır. Bu mudur Yusuf? Bana sorsan değildir. Kimdir Yusuf? Aynada ne görüyorsan odur. Çünkü insan bir başkasının hikâyesini tamamlar. Başını bilmez, kıçını avuçlar.

İnsan dediğin üç aşağı beş yukarı budur. Her boku bildiğin sanır, götünü göremez ama. Allah'ın bi mesajı var, bunu düşünmez. Kafa dediğin sağına soluna anca döner, kaç eder bu, 180 derece, hadi bilemedin 190 derece dönsün, ama sorsan her konuda fikri vardır, bunu düşünmez. Dünya yuvarlak, kafa dediğin yuvarlağa yakın ama insan buna inat dümdüz sanır kendini. İnsan türlü türlüdür demişler, elbet hepimizin bir hikâyesi var ama bana sorsan fotomontaj. Aynı kafayı kesip kesip koymuşlar desem yeri her bedene. Esas hikâye burada başlıyor, sen sana yazılan filmde çıkabilecek misin? Şu bedeni kafadan, kafayı bedenden kesip atabilecek misin? İkisini yeniden yapabilecek misin? Ha, işte bu huydur, canından evvel huyunu çıkarabilecek misin?

Ozan güzel demiş ama yanlış demiş: "Yusuf'u kaybettim Kenan ilinde, Yusuf bulunur Kenan bulunmaz." Yok arkadaş öyle değil bu hikâye, Kenan'ı bulmak kolay, esas iş Yusuf'u bulmakta. Benim adım Kör Şefik, neler gördüm bu diyarda, anlatsam sana, bir kutsal kitabı da sen indirmişsin dersin.

Bana Yusuf'u sordun, gel seni şöyle bi dolaştırayım.

Uzun zamandır görmedim hergeleyi. Çocukluk arkadaşım benim. Lan sümüğümüzü yiyorduk daha beraberdik bununla. Tuvalet önünde de bekledik, aynı karıya da atladık, birimiz sıçtı, diğeri temizledi. Ama yok, çok oldu görmedim. Yalan söyledik amına koyiyim, yüzümüze gözümüze de bulaştırdık. Güzel günlerdi. Çuvallamak bi sanattı. Merdivenleri üçer beşer tırmanırdık, tırmanamadık mı, tepetaklak yuvarlanırdık. Gülerdik amına koyiyim, gülerdik ya... Bak hatırası canlandı, yüzüm şenlendi ama yok oldu Yusuf, belki iyisini yaptı siktir oldu gitti. Ben kaldım da ne oldu, hâlâ aynı karıya atlıyorum. Aynı dalga boyunda mahalleliyle ortak yayın yapıyorum. Arada düşündüğümde, Rasim Baba'nın yerinde rakıyı fondiplerken aklıma geliyor bazen, Yusuf diyorum, ulan kendini kurtardın da beni kurtarmadıysan ta amına koyiyim senin! Sonra diyorum ya kendini kurtarmadıysa, o meşhur saflığı yine tuttuysa, sen yanında olamadıysan o an, sikiyim şerbetini Necdet diyorum kendi kendime. Attıra attıra sikiyim diyorum, sonra diyorum kendini sevmemek neye yarar.

İkimiz de okumadık doğru dürüst, ben ortaokul terk, o lise. Bana göre okuryazar çocuk. Ben tabii doğuştan piçim. Burada böyle bilirler beni, Piç Necdet derler

bazen, bazen sadece Piç. Serserilik bende, makara kukara bende, gamsızlık bende. Topla bunları hesap makinesiyle sıfıra sıfır, elde var sıfır. Yine de şikâyetçi değilim halimden, savcı ben, avukat ben, hâkim yine ben. Tek celsede beraati yazarım kendime icabında. Ölecek değilim arkadaş, benim de şunun şurasında bi canım var.

Ben uzun zaman iyi para kırdım, Yusuf'a da kazandırdım. Getir götür işi yapıyorduk biz. Büyük dalgalarda yüzüyorduk, piyastos olduk. Ben oldum daha doğrusu, Yusuf değil. Yusuf o ara bırakmıştı işi. Mangır ganiydi ama bırakmıştı. Saftı ama bu saflığı işine yarardı. E, bi de lise terk lan, benim gibi mi amına koyiyim...

Neyse, böyle şehirlerarası paket taşıma işindeydim ben. Öyle pizzacı çocuk değiliz tabii. Mal taşıyoruz, yani ne verirlerse onu taşıyoruz, öyle bakmak kurcalamak yok. Adamı kesip bagajına koysalar bakamazsın.

İlk işi almaya gittim, bunlar bana dediler ki araba kullanmayı bilir misin? Yarrak gibi kullanıyorum o zaman, ne sikime güvendiysen bilirim dedim, iyi dediler, bir anahtar salladılar bana, ben Rin Tin Tin, BMW beş yüz bin, öyle diyim anla sen, bizim en kral topçularda yok öyle araba, Zidan gibi kuruldum koltuğa. O zaman kafayı kazıtmışım, şekilli bir bıyık yapmışım kendime, biraz korkunç görüneyim diye kaşları da aldırmışım. Yoksa bak, benim kaşlar Küçük Emrah, bana değil BMW direksiyonu bahçe hortumu tutturmazlar. İş basit görünüyor, arabayı alacaksın, verilen adrese götüreceksin, bu kadar. Olay ne, güvenilir olacaksın, bagajı açma mı dediler, açmayacaksın, çanta mı verdiler, 007 sikim Bond olmayacaksın, kurcalamayacaksın, tam teslimat yapacaksın, döneceksin, eline şırak sıcak para, 2000-3000-5000 indirecekler. İşine göre tabii. O zamanın parasıyla milyon de sen bunlara, şırak sayacaklar.

Ben de tabii kereste tüccarı değilim, ne zorlayaca-

ğım arkadaş, şans yanağımızdan makasını almış, nakliyecici gözüyle bakıyorum kendime. Pizzacı götürdüğü malı tırtıklıyor mu, kapağını kaldırıp bakıyor mu? Gerçi pizzadan da girdik içeriye ya neyse, o başka hikâye... Bende ki macera Süpermen'de yok, öyle... Şimdi ben, birkaç sevkıyat yaptım, adamlar tuttu beni. Bir-iki kere arabayı sürttük bir yere ama tek laf etmediler, artık ne taşıyorsak düşün işin önemini. Sonra bana sordular, var mı güvendiğin biri dediler, iş büyüdü, biri daha lazım, var dedim, tuttum kolundan Yusuf'u getirdim. Bi zaman iyi para kaldırdık bu işten ama Yusuf hep biraz tedirgindi. Alışmış tabii küçük işlere, bi eli ağzı kurudu bizimkinin. Bi zaman sonra ayrıldı, gitti başka işler yaptı, kıytırık kafelerde sevgililere kahve falı falan baktı. Yalan yok, güzel fal bakardı ama bana sorsan kendini harcıyordu. Ama tabii bende matematik tırışka... Eksile eksile bugüne geldim, en son hapse düştüm, bölme işlemimi de yaptılar, iki kol iki bacak kırıldı, misler gibi yanlış da kaydadı, bak çayı iskeleyle tutuyorum, sağı sola desteklemesem siktiğimin çayını dudağıma götüremem. Eve kapandım, beğenmediğim babamın parasını yiyorum.

Birden âlemin en afili karısı bunu kendine yakışıklı yaptı. Yakışıklı nedir bilir misin? Karı kendine bir dost seçer ama şekildir bu, pavyonun müşterisine sevgilim var hesabı. Kırk yıllık pavyon da kulüp oldu ya, tövbe tövbe hepimiz sosyete atladık. Neyse, perdedir bu, o perdede pavyonun gölge oyunu arzıendam eder. Çok havlamayın sahibim var gibi misal. Ama kuralı da vardır bu işin, karıyla yakışıklısı arasında alışveriş olmayacak, çaktın? Biz, Yusuf'u bitik bekliyoruz tabii. Eriyip bitecek karıya, dondurmayı külahtan akıtacak, karı da bunu fıldır fıldır çevirecek. Gencecik çocuk o zaman, karı taş, karı sütun, o eski ağzı burnu kırık heykeller gibi ama bunda her şey tam, afrodizyak mıydı, neydi onun gibi bir şey anla sen, hepimizde Hülya'nın doksanına girme hayalleri. Kimimiz Tanju Çolak, kimimiz Cevad Prekazi, rövaşataya havalanan mı ararsın, makasa yatan mı, hiç olmadı uzaktan kaleyi zorlayan mı, ya Hülya'nın dilli bademini tadacağız ya da çanağını sıyracağız. Dert bu. Kral porno dönüyor. Hülya'nın sokağın köşesinden kokusu gelse bizim çavuşlar nöbette, tepegözler dört dönüyor, kuşlar hindi mübarek... Topuklu ayakkabısının sesini duyuyoruz, sanırsın 9 şiddetinde deprem oluyor, böyle böyle oynuyor kaldırım taşları gözümüzde. Hele bi önü-

müzden geçiyor, filmin paüz tuşuna basılmış gibi hayat duruyor. İskambil kâğıtları havada fotoğraf çektiyor, papazlar günah çıkarıyor, kızlar ortadan yarıyor, valeler kimi bafilesem diye dört dönüyor, öbür rakamları zaten geç, hepsi 31'i gösteriyor.

Ben tavla atarken havada zarı yakalayan adam biliyorum, zar seker de karşikinın çadırına düşerse diye... Çadır dediğin olmuş taş yapı, zar alele gelse mermi gibi sekecek namussuzum. Öyleyiz yani. Neyse, biz Yusuf mevta diye bakıyoruz tabii, karı buna vermiyorsa verem, yok veriyorsa ağır işçilikten tüysiklet olacak. Hani irmiğini döndürdük döndüreceğiz. Ulan, karı Yusuf'a tutulmasın mı? Kırk yıldır yolunu gözlediğimiz manyetolu amcık, hokkasına kalemi daldırtmasın mı? Bizim veledede açılmasın mı harita metod defteri gibi kare kare, fersah fersah, bizim aklımız başımızdan gitti, sikimize kondu. Tövbe tövbe, tabii tüm manyeller attı bizde, ayarlar nanay...

Bir yandan bizim neyimiz eksikti lan diyoruz, bir yandan Haçlı Ordusu gibi kılıçlar elde bekliyoruz, belki de sıra bize düşer hesabı. Milli Piyango gibi karı. Şimdi mahallelide bir ümit de olmadı değil tabii. Yusuf'a ver-diyse bize de verir diyoruz, arada da Yusuf'u kolluyoruz, oğlanı köşeye sıkıştırıp günde kaç posta çekiyor diyeceğiz, iyi pulluyor musun sen de, tükürükle kolay yapışsın falan felan... Amacımız bilgi almak, istihbarat teşkilatı elimize su dökemez. Nasıl bağladı karıyı? Biz yatıyoruz, kalkıyoruz bunu diyoruz, Hülya'nın çıktığı pavyona Kızılırmak gibi akıyoruz hepimiz. Ben benim karının yüzünü unuttum Allahıma, yok eve gitmiyor da değilim, Hülya'yı sayıklamaktan vitrin mankeni olsa ona benzeti-yorum, benim karıyı görüyorum, Hülya'yı ona giydiriyorum. Şimdi filmlerde falan bilgisayar numaraları yapıyorlar ya, ben onların hepsini kafadan yapıyorum o za-

man, atari olmuşum ben atari: cıv cıv cıv, hep nişanlıyorum, hiç boş geçmiyorum.

Bir gün Hülya böyle yine önümüzden aktı geçti namussuz. Ama bir geçiş ki tek kişilik kraliyet alayı, Kraliçe Elizabet'te o kadar at yok, atların hepsi Hülya'da, kişniyoruz anlayacağın. Mahallenin delisi var, Sevtap, harbi deli, belgeli deli, Hülya gözden kayboldu, bu sanki yerden bitti. Kahve dediğin bamya tarlası zaten, bir imam eksik, öyle bi sessizleşmişiz sorma, geldi seninki, duruyor karşımızda. Biz de o sırada Yusuf'la Hülya'nın karekökünü almaya çalışıyoruz, bu havuz ne zaman boşalır hesabı. Sıradayız, hepimiz podyumdan düşmüşüz ya tabii, Hülya da nasılsa açtı bal kutusunu yediriyor, biz de yiyeceğiz. Karı bizi ipler mi tabii, iplemiyor, biz diyoruz ki herhalde iyi halat var Yusuf'ta. Nerdeyse indir lan donunu diyeceğiz, boğumları sayalım. Biz, ha tozuttuk ha tozutacaz anlayacağın...

Ha, ne diyordum ben. Şimdi bu Hülya aktı geçti önümüzden, biz tabii filmi başa saralım diyoruz, kaldığımız yerden oynatalım hayatı, çıktı geldi Deli Sevtap. Sırta sırta baktı bize bir süre, döndü afrodisyağın gittiği yöne baktı, eliyle sikine asılır gibi yapmasın mı? Laf atıyor oradan. Kahveden uçan kasket mi ararsın, ayakkabı mı ararsın hepsi Sevtap'a. Bardak falan uçuyor artık, karının gözler cam olmuş, bizden mi korkacak... Sen bi küfrediyorsun, o sana bin misliyle iade ediyor, küfrün tarihçesini biliyor sanki. Bizim Hacı Hüseyin var, bu dayanamadı, hiddetlendi, fırladı yerinden, oruç bi de o gün, kaçacak içeri herif, malafatı kapıyı tuttu buna. Yalnız sağlam alet varmış Hacı'da, tüm kahve biliyoruz artık. Biz de ondan farklı değiliz, masaya destek atmış duruyoruz, hayvan sakinleşsin diye bekliyoruz. Şimdi böyle anlatırken güldüğüme bakma, dona kafa suyu boşaltmak nedir abi, ya orada boşaltan oldu yeminlen.

Biz Sevtap'ta ne ata bıraktık ne ana. Bu da baktı kı-
zıyoruz, iyice zevklendi. Böyle kahvenin basamakları
var, çıktı onları. Biz kıpırdamıyoruz yerimizden, bel-
leklerde Hacı Hüseyin hadisesi... Biri çıktı, dedi lan deli
sana mı eriyecektik? Sevtap boş durur mu, lan köfteci
sen hiç aynaya baktın mı diye hemen yapıştırdı lafı. Ar-
dından da sizin gibi dalyarak suratlıları ne yapsın karı
dedi, kapmış dalyan gibi oğlanı.

Biz böyle büzüştük, bi sus pus olduk, belimizin altı-
na karabasan çökmüş gibi yıkıldık olduğumuz yere, sik-
seler kıpırdayacak güç yok kimsede. Az önce suyun kal-
dırma kuvveti var da, bizim yok mu diyen cengâverler
ordusu, içine içine, gittikçe daha derine sondaj yapmaya
başladı. Deli Sevtap uyandırdı bizi, anla Hülya'nın bü-
yüklüğü, yedi ceddimize koya koya giderken, sana ye-
min ederim, tüm kahve koro halinde şunu sormadıysak
kendimize ben adam değilim: Aynaya baktığımızda ne
görüyorduk sahi, kendimizi mi, Yusuf'u mu?

Yoklar, köye gittiler. Bir haftaya falan anca gelirler herhal. Siz kime baktıydınız? Bu ara çok gidip gelen oluyo da... Ondan sordumdu. Herkeşler Yusuf'u arıyor. Oğlum dur bi dakika, konuşuyoruz burda, açma kapıyı, açma... Çocuğun mu var derdin var, anam derdi de küfür sayardım. Hakket öyleymiş, delirtiyorlar insanı. Bende üç tane var. Üçü de oğlan. Biri kız olsun çok istedimdi de vermeyen Allah vermiyor, benim de çilem buymuş. Kız olaydı bi işin ucundan tutardı, bak ben anama geliyom işte. Erkek dedin mi, bi dağıtmayı bilirler... Yusuf da öyle yaptı. Çok üzdü Zeliha teyzemi. Hepimiz üzüldük. Bi sapıttı. Çocukluğunda pırıl pırıldı oysam. Biz ip atlardık, gelir aramıza karışırdı. Ne birine küfrettiğini duydum ne kavgaya karıştığını, saçımızı çekmezdi o misal. Erkek çocukları gaddar oluyo, kusura bakma ama öyle... Gerçek bu. Netçen, değiştiremeyeceğin şeye katlanca.

Yusuf bozuldu. Tuhaf tuhaf arkadaşlar edindi, iti uğursuzu zaten bol buranın, o çamura saplanmayan adamı erkekten saymazlar, onu geç ama denişik denişik tiplerle takılmaya başladı bu. Böyle namussuz şeyler yani. Kimseyi yargılayacağım yok da ne bileyim ben, Yusuf'a yakışmadı. Yakıştırmadım ben. Sapık sapık tiplerle geziyordu, buraya onlarla pek gelmezdi ama yine de görür-

dük, duyardık. Neticede mahalleden çıkıyoruz biz de. Artık bir anama geliyom da, o zamanlar ben de gençtim tabii. Üç çocuğu belime asmamıştım... Gezerdim, sine-malara neyin giderdim, Yusuf'la giderdik, herkes bi yakıştırdı bizi...

Burada oturmuyorum, üç sokak ötedeyim, beyim tekstilde çok şükür. Kalfa, yakında usta olacak, öyle dört dörtlük yaşamıyoruz tabii amma şükür kimseye de muhtaç değiliz. Namazında niyazında adam. Kumarıymış, içkisiymiş yok. Bi evlenmiş boşanmış, ordan bir oğlu var. Bayramında gelir, harçlığını alır gider, o kadar.

Oğlum açma dedim kapıyı, çıldırtacan beni. Bak, gelecek şimdi terlik... Ne diyodum? Mızırdanma orda, abinin yanına git. Aliiii, Aliiii, al şu kardeşini şurdan, bi işe yara. Ne diyodum, Yusuf bozuldu, ailesini üze üze kaybordu gitti. Bana sorsan gelmese daha iyi, gelse ne yüzle gelecek hem. Kimin yüzüne bakcak, anasının mı, babasının mı, benim mi? Yani benim dediysem lafın gelişi...

Öldü falan dediler bazıları. Allah vermeye, onu dilemem kimse için ama burada ölmüş gibi o. Bi eski arkadaşları hortlar onu görürlerse. Sen de onlardan mısın diyecem, buralı değilsin, belli pek tanıımıyosun Yusuf'u. Bence hiç uğraşma, alcağın varsa bilmem tabii. Sana da kazık attıysa onu da bilmem ama yok, tanımıyor etmiyorsan hiç takılma peşine benden söylemesi. Düzgün birine benziyon, öyle kal sen. Yusuf'un etinden sütünden fayda yok, mayası bozuk çıktı, ekşitir ağzını, acıtır canını. Ben daha ne diyeyim sana... Her gelene diyom bunu. Kendine faydası yok onun. İyi ki de gitti, her gün gözümüzün önünde olcaktı, iyi ki gitti...

Neydinnn, ne oldun deyip duracaktım içimden. Şimdi böyle daha iyi, boşuna dememişler, gözden ırak olan gönülden de ırak oluyo...

Benim adım Kunta Kinte. Burda herkes böyle bilir. Prangamız yok şükür, hepsini söküp attım. Ama ne kadar kaçak göçek var, hepsini bilirim, hangi yoldan geçtiğini, nerde durduğunu bilirim. Onca yılın kaçağıyım ben nihayetinde. Arada bi devlet baba gelir, hatrımızı sorar, bileziği takar ama boş geç. O da şanından işin. Cezaevi dediğin şöhret kapısı. Kimler girmiş kimler, âlemde kral olup girmeyen var mı, yok, demek bu bi şekil mastır programı. Öyle bakcan mevzuya. Ben okumadım çok şükür, okumayı, saymayı öğrendim, dedim ki benden bu kadar, finito. Bizim okulumuz da bu oldu. Herkesin bi köleliği var ama bilmez, ben bilirim, o zaman ne olursun sen? Kunta Kinte.

Kim nerde saklanacak, ayarlarım. Kim Yunan'a açılacak, Bulgar'a kaçacak, ayarlarım. Denizi mi seviyor tekneyle, karayolu mu çekti canı, kutuyla TIR içinde tam teslimat. Arada işler aksar tabii, bizim de kendimizce önlemlerimiz, uzayan kollarımız var, baktık mesaide kesinti var, cezaevi göründü, ben de işte o zaman çevremi geliştirmeye bakarım. Bak, gördün mü şunu, ne bu, demir parmaklık, bunu eğyle yontacam diye anam ağladı, dedim ki kendi parmaklığımı boynuma ben asarım, sokarım düzeninize. Bak, bunu gördün mü, bak, bak, eğil

bak, üç şiş var burada. Onu ne yaptım dersin, tahtalı köye posta, iadesiz tahahhütlü. Canı bela çekmiş, bana sardı. Bizde yarım iş yok, adrese tam teslimat, gerçi bunu biraz yarım gönderdik ama olsun.

İki tabut yaptırdım herife. Bak o matrak hikâye, ben şimdi bunu bitirdim içerde. Aynen mortingen. Bunun tek elini kopardım, böyle nah bilekten aldım anam avradım olsun. Sende şiş varsa dedim, biz de boş gezmiyoruz amına koyiyim. Salağı hangi deliğinden şişirdilerse artık beni hafife aldı herhalde. O zamanlar gençlik var ama kendimce çakalım. Çaktırmam hiç sağımı solumu. Kimi ezile büzüle gelir bana, ben buna kral muamelesi çekeirim, aynı adam bir daha gelir anasını sikerim. Adını deliye çıkarcan, seni bi deli bildiler mi yarağım yanaşırlar sana öyle elemançolarla.

Ben hep iş yaptım ama tek tabancaydım. Çakar almaz değil, ağzından doldurmalı değil, jarjörlü... Şimdi ben bunun kolunu kopardım ya, nasıl kan fişkırıyor görsen, ayaklarım yapış yapış, ben ettim sen etme falan, tutum ensesinden önce kendi kanını içirdim, görsün dedim hiç suya benzemiyor, insan aksini kanda göremiyor, soktum ağzını burnunu... Sonra şöyle boyundan aldım ben bunu, boğa gibi çırpındı, elini ağzına verdim, bi parmak yalattım, bağırmasın pezevenk. Ölürken dedim, az şerefle öl dürzü. Neyse, sonra bunun cenazeyi kaldıracaklar, yeni adres Karacaahmet. Bende para gani o zaman. Bunun koluna ayrı, geri kalanına ayrı tabut yaptırdım, bir hoca iki çelenkle cenazeye gönderdim.

Anası sinir krizi geçirmiş, bizim de anamız var, benimkisi ağlayacağına onunki ağlasın. Benim felsefe bu. Bunlar cenazeyi kaldırıyor şimdi, bi varmışlar mezara bakmışlar sırtlarında bir tabut, önlerinde iki tabut, önce bi karışıklık falan oldu sanmışlar, sonra benim hoca, çakma hoca yani, demiş burdan kolu, burdan geri kalanını

kaldıralım. Ne olur sanırsın, benimkine saldırırlar mı, yok, tıss, herkes şokta, am yutmuş bülbül gibiler. Bi, iki genç atar yapmaya kalkmış biraz ayılınca, bizim hoca tabutu açmış, içinde ağır sanayi var tabii, adamı parçalar, bi de şöyle bi süzmüşler hocayı, adam adam değil, ben diyeyim zeballah sen de çam yarması. Neyse bu herkese ders olsun demiş, Kunta Kinte'yle dalaşmayın, hazır tabut siparişleri var zaten, içine kendinizi koydurmayın.

Bak, dedim matrak hikâye anlatacam diye. Gülmedin ama olsun, sonra içinden gülersin, ödeşiriz. Amma velakin baktım içinden de gülmüyorsun, sana da bir zanaatımız dokunur elbet.

Şimdi dediğin çocuğu tanımam, belki ben içerdayken boy verdi, olabilir ama eğer bir yere kaçacak olsaydı, emin ol bana gelirdi. Demek ki buralarda bir yerdedir, belki bir çöp kutusuna gizlenmiştir, belki bir moruğun kalbine oturmuştur ya da ne bileyim, iki balkonu tezgâh yapmıştır kendine ver Allahım ver çekiyor ya da para kırıyordur. Ama buralardadır, çünkü bu gördüğün tüm hat benden akar. İstersen sana iyiliğim dokunur, sallarım kuşları ancak paraya yapmam bunu. Tek şartım var, bana bi iyilik borçlanacan, sermayem var, artık tamam, iyiliğin ne olduğunu ben bilemem, hayat bilir, haberin olsun. O yüzden evet demeden önce iyi düşün, dört kere evet alırım adamdan. İmam nikâhlı karıyı üç boş olla kovarsın, beni kovamazsın. Şeytanla pazarlık olur, Kunta Kinte'yle olmaz.

Evet efendim, ben şikâyet ettim. Neden etmeyecekmişim, bi begonya kolay mı yetişiyor sanıyorsunuz efendim. Suyuna ayrı, toprağına ayrı dikkat edeceksiniz. Güneşi bir yandan alıyorsa arada tersini çevireceksiniz efendim, yoksa çiçek güneşten yana boynunu bük-ker. Sonra kışın haftada bir, yazın en az iki kere sulayacaksınız, suladınız mı, saksının gözeneğı olacak, oradan gelen suyu en geç ertesi sabah muhakkak dökeceksiniz efendim, yoksa hem kokar hem haşere yapar. Sonra efendim, ısısı belli olacak, böyle 14-15 derecede muhafaza edilecek, soğıu da sıcağı da sevmez, dengesi bozulmayacak. Ya bak, bi çırpıda dediklerim bunlar, daha neler neler var, konuşacaksınız çiçeğinizle, sevgilim diyeceksiniz, balım diyeceksiniz, aşkım diyeceksiniz, ben bunları bi babama dedim içimden, bi de çiçeklere efendim. Askerdi benim babam. Dedem de paşa. Şimdikiler gibi değildiler, savaş görmüşlerdi. O zamanın askeri başkaydı, bilmezsiniz siz efendim. Dedem Cihan Harbi'ndeydi, babam Kore'de.

Polis bile inanmadı bana. Begonyamı çaldı dedim, şikâyetçiyim bundan dedim efendim. Allah sizi inandır-sın, ne küfrettim ne beddua; ben kanuna inanırım. Her şey yerli yerinde olmalı, dünya işi dünyada kalmalı, biz

öyle gördük efendim, cumhuriyet demek kanun demek, nizam demek.

Başta çok sevdim bu çocuğu. Kıpır kıpır bir oğlan, boy bos yerinde, levent mübarek, dayım gibi. Ben dayımı da çok severdim efendim ama ona da diyemedim. Erkenden vefat etti, aramızdan ayrıldı, takdiriilahi dedik, ne diyeceğiz. Biz böyle gördük, isyan yok efendim, hayatın da kanunları var. O da bir cumhuriyet.

Ben bu çocuğa ne iyilikler ettim anlatamam. Başta efendi bir şey olarak gördüm bunu, Allah için saygısızlık etmedi bana ama çiçeklerimi çaldı. Eminim efendim, o çaldı. Onlarla konuşurdum, onlar benim sevgililerimdi, o çaldı. Ben buna evimi açtım, babamın giyimlerinden verdim, yan odama döşek attım, gel kal benimle dedim, yaşayıp gidelim. Ailesiyle arası açıktı. Eğitimsiz insanlar tabii. Bu çocukta da başka bir şey vardı, ben onu gördüm efendim. Ben ondan onu bu kadar sevdim. O beni can evimden vurdu, yaktı kavurdu. Bahçelerime girdi efendim. Ben kimseyi sokmadım o bahçelere. Saksılarım, begonyalarım, şeker begonyalarım, yaprak güzellerim, begonya grandislerim, begonya boliviensislerim, daha neleirim nelerim bir gecede gitti. Paramı mı, almamış efendim, onu söylemek lazım. Sanki bile bile almamış paramı, intikam almak istemiş gibi. Paramı alsaydı daha iyiydi.

Saksılarımı o çaldı, bundan eminim. Kanıtım yok ama her şeyin kanıtı mı olması lazım. Hukuk devletinde yaşıyoruz biz. Aldı da ne yaptı, birine mi sattı, ben ne bileyim. Bana kalırsa beni üzme için yaptı, demek içinde gaddar bir yan varmış efendim.

Ben ölmeden önce Yusuf güzel mi güzel bir çocuktu. Gelir ağaçlara tırmanırdı, sokaktan çevirirdim bunu, gel oğlum, derdim kayısı, ayva var, dut var. Böyle atik bi şeydi, bi sıçrardı dallara, gençliğimi hatırlardım. Oturdum köşede gazoz açardım, bir de ona açardım, uzatırdım dalların arasından, böyle güneşin altında ışıldardı. En güzellerini bana seçerdi, bahçe o zaman mis gibi ama bulurdu, en çürüğü çarığı kendi poşetine koyardı, öyle namuslu bir oğlandı. Tutardım bunu kolundan, oğlum gel derdim, ayıklardım kötülerini, poşet biterdi. Kimim kimsem yok o zaman, Nuh gibi yaşıyorum. Ne yapacağım onca meyveyi, yarı yarıya bölüştürürdüm, içi rahat olsun diye derdim, oğlum, sen olmasan bunlar ağaçtan düşecek. Yok amca derdi, başkasını da bulursun. Mahcup bir şeydi ya, oğlum derdim, başkasını değil, seni buldum, demek senin hakkın. Gülerdi, ama yine yanaşmazdı hepsini almaya, ben bölüştürürdüm meyveleri, güzelce böyle sepete koyardım, hadi, derdim git evine, evcek yiyin, sizin hane benden kalabalık. Bir şey demezdi, sonra bi bakardım, yarısını kapıya asmış yine. Hep aynı şey tekrarlanırdı, aramızda sessiz bi anlaşma vardı.

Sağ olsun, hiç yalnız bırakmadı beni ben ölmeden önce. Hep gitti geldi, hatırımı sordu, alışverişimi yaptı,

biraz büyüdü, beni doktora götürdü, bankadan emekliliğimi çekti. Oğlun olsa daha fazla güvenemezsin. Sonra günlerden bir gün, kötü şeyler çalındı kulağıma, şu koca duvarların ardına dahi sızdı. Ben kimsenin dediğine inanmam. Çok dense de inanmam. Önemli olan sayı değil, hakikattir. Ben Yusuf'u tanıdım mı tanıdım, sevdim mi sevdim, güvendim mi güvendim, ona bakarım.

Bana sorarsan yeğenim, gitmişse pek güzel diyalara gitmiştir, gitmişse buralarda bezdirmişlerdir de ondan gitmiştir, kendine büyük, güzel ağaçlar, tırmanacak koca dallar, dinlenecek gölgeler bulmuştur, bir hamak germiştir belki, gündüzleri uyumakta geceleri yıldızlara bakmaktadır. Yusuf bende budur, hatırası budur. Hanım göçtükten sonra ben kimseden görmedim ondan gördüğüm iyiliği.

Nerede bulacağını soruyorsun ya bana, ben sana derim kaldır kafanı öyle gez, onu yerde bulamazsın, kimse-nin tırmanamayacağı yükseklerle çıkmıştır o yeğenim, orada güneş gibi yanmaktadır. İnsanı bilirsin yeğenim, erişemeyeceği ciğere mundar der.

Ben doğmadan önce bile böyleydi bu işler.

Sessiz, sakin efendiden bi çocuktu. Yıllar var görmeyeli. Bizim mekân hep ünlüydü, bakın içeri cıvıl cıvıl. En çok kadınlar gelir, tahmin edersiniz aşk meşk gönül işleri. Bazen çiftler gelir, kaparlar fallarını ayrı ayrı baktırırlar, kızlar adamları sorar başka şey sormaz, erkekler araya muhakkak para pul işlerini de sıkıştırırlar. Bazısı el ele kol kola gelir, öyle çıkar, bazısının bakmışsın suratları mahkeme duvarı.

Bizde müşteri memnuniyeti var ama falında da ne çıkarsa o bir yerden sonra. Arada bi toplantı yaparım çalışanlarla, fal çok baktansa söylemeyin derim, insanlar bizi moral bozucu bellemesin. Kahve içecek, çay içecek, iki tost yiyecek ki dükkan dönecek. İlla kötü bir şeyler görürseniz derim, hadi söyleyeceğiniz tuttu, sonuna muhakkak yaldızlı bir umut ekleyin, fiyongunu da sarın öyle verin. Yusuf'a hiç demedim bunu. Diyemezdim. Hep iyi şeyler söylediğinden mi? Yok canım, nerde, ne görürse onu söylerdi ama ne dediyse çıkardı. Ben kendi falımı kimseciklere baktırmam, birine mi baktıracağım tuttu, atarım kendimi Taksim'den dışarı, Gebze'de bir bildiğim var, ona giderim. Hiç üşenmem. Ama Yusuf'a baktırdım. Dediği her şey çıktı, neler bildi neler, o zaman çocuk düşünmüyorum, bırak çocuğu ortada çocuğu peydahlayacak adam

yok, bu dedi ki bir kızın olacak. Ben önce güldüm buna. Şöyle kaşlarının arasından bir bakış attı, sustum. Kahve fincanını önüme itti, beni özür dilemeye mecbur etti.

Tuhaf bir enerjisi vardı Yusuf'un. Hani aura falan diyorlar ya öyle bir şey, böyle sanki gökkuşağı gibi rengârenk gezerdi. Yağmur henüz yağmış, güneş açmıştı, yüzünde o yağmuru görürdünüz, gözlerindense ışıklar saçardı. Bir yıl kadar çalıştı bizimle. Ünü tüm İstiklal'e yayıldı, az dedim, İstanbul bilirdi Yusuf'u desem yeridir. Koca koca adamlar bile gelirdi, kalantor işadamları, kravatlı falan böyle, gelir çarçabuk bir kahve içer, Yusuf'u beklerlerdi. Bu adamlar kimseyi beklemez, anca bekle-tirler bilirsiniz ama konu Yusuf oldu mu ramazanda pide kuyruğu nasılsa burada da öyle kuyruk olurdu.

Çok geçmedi akbaba gibi çöktüler üzerine. Herkes, ne alıyorsan iki misli demeye başladı buna. Sırf kendi söylemedi, teklif edenler de bana açık açık dediler, arsız insanlar, kapamadık senden Yusuf'u dediler, artık aramızda bir şey olduğunu mu ima ediyorlardı, neydi anlamadım.

Yusuf'la aramızda bir şey olmadı. Ben onun ablası yaşındayım. Hem profesyonel ilişkiler var. Ben hep dikkat ettim buna yoksa onca yıl burada ayakta duramazdım. Sordum Yusuf'a neden başka yere gitmiyorsun diye... Böyle şaşkın şaşkın baktı yüzüme dün gibi hatırlıyorum, neden gideyim Sema abla dedi. Sanki ben onu istemiyormuşum da ağzını arıyormuşum gibi oldu. Kendimce bir şeyler dedim, o da mutluyum burada dedi. Bana sorsan ona mutlu demezdim, düşünceli bir hali vardı hep. Böyle, bazı insanlar vardır, derin bir yaraları vardır sanki ve onunla yaşamayı bi yol öğrenmişlerdir. Yusuf öyle biriydi. Kabuk bağlamış değildi, onu demek istemiyorum. Aksine sürekli kanıyor gibiydi bir yanı ama yine de mutluyum dedi. Sahiden de mutlu gibiydi. Ben mem-

nunum hayatımdan demiş herkese, Sema ablamla iyiyim, daha da üstelemeyin felan.

Elbette bunu da kibarca söylemiştir. Öyle bir çocuktu o. Bir yandan böyle baksan kollu kuvvetliydi ama yaralı bir kuşu bile tutmaya korkardı, ya incitirsem diye düşünürdü. Ne yapıyor, ne ediyor hiçbir fikrim yok, onu özlediğim oluyor, tuhaf ben kimseyi özlemem. Çabuk alışırım birinin yokluğuna. Belki kötü bir huy ama böyleyim işte, ancak Yusuf'u özlediğim oluyor, onu bir gün şu masalardan birinde bulacakmışım gibi geldiği oluyor. Belki yurtdışına gitti felan diye düşündüm ama sonra evli bi kadının ona abayı yaktığını duydum, bilmem belki bizim müşterilerdendir. Kadın almış bunu götürmüş buralardan diyenler oldu. Ressam mıymış neymiş kadın, öyle bir şey... Hatırlamaya çalışıyorum, öyle gelip giden biri var mıydı diye ama hatırlayamıyorum, bizim kervansaraydan daha çok yolcumuz var malum.

Umuyorum o güzel gülüşü solmamıştır, bilirsiniz insanlar yaşlanınca bazen, yani bazı insanların gençliklerinden eser kalmaz, en güzelleri bile kararır, çöker, hatta en güzelleri en çok kararır. Belki umutsuzluğun onlara hiç yakışmadığındandır bu, bilemem. Yusuf'a öyle olmamış olsun, bunu dilerim. Sema ablasını da hatırlıyorsa arada, bir gün bir yerde, bu hayatta olmadı bir dahaki hayatta karşılaşırız biz onunla. Ne demişler, dünya küçük, Allah büyük.

Onu görürseniz selamımı söyleyin, Sema ablan çok özlemiş seni diyin lütfen. Bakın bu kartım, ben de sizin numaranızı alayım, olur aklıma bir şey gelir, kulağıma bir şey çalınır ararım sizi. Hemen siz gittikten sonra sigaramı yakıp bi kahve koyacağım kendime, ardından da birkaç yere telefon açarım. Madem Yusuf size bu kadar lazım, belki siz de ona lazımsınızdır. Arayanları buluşturmamak olmaz. Fal için değildi di mi, yani onu arama-

nız demek istiyorum. O zaman muhakkak arayacağım, çünkü bi ara bezmişti bu işten, gündüz rüyası görüyordu neredeyse, endişelendik biz de. Ölüler, ölümler felan. Ağzından düşürmüyordu böyle şeyleri, öyle bıraktı zaten, benim hatırimda kalan o, eğer Sema ablasını üzmemek için yalan söylediye onu bilemem tabii.

Açık konuşayım, ben sevmezdim kendisini. O da bana bitmiyordu tabii. Aynı takımda top koştuk biz bununlan. Olmadı, sevemedim, insan takım arkadaşına bayılmasa da az biraz içi ısınır değil mi? Isınamadım. Bana bi kötülüğü oldu mu, olmadı. Olamaz da, o ayrı. Tavşan boku gibi bir şeydi, ne akar ne bulaşır ama anlaşılmaz bir kibri vardı. Böyle üstten bakmalar falan. Yani konuşarak yapmazdı tabii bunu, ama sezerdiniz, az kafanız çalışıyorsa, biraz insandan anlıyorsanız sezerdiniz. Böyle susmalar falan. Bir şey anlatırsın, dinler mi dinlemez mi anlaşılmaz, kavga etmek istersin, didişmek, oralı olmaz, şaka yaparsın gülmez bir tuhaf bakar adama, küçük dağları ben yarattım havaları.

İyi topçuydu ama söylemek lazım. Ben de iyi topçuydum. O liberoydu, ben göbekte oynardım. İkimiz de ilk on birdeydik, sevmezdim ama geride onun olması içime su serperdi, istediğim pasları alırdım ondan, adam bizden kaçtı mı, tepesinde biterdi bu. Oyun zekâsı vardı puştun. Devam etse gözü kapalı birinci lig. Etmedi. Belliydi ama etmeyeceği. Biz takım otobüsüyle dalga dümen maça giderdik, bu ya camdan dışarı bakardı ya eline fındık fıstık bir kitap almış onu karıştırırdı. Ben ikinci ligde oynadım misal, birinciye de çıkacaktım da şu kör

olası sakatlıklar peşimi bırakmadı, önce kasık attı, sonra bi maçta dizim döndü, benim de hayaller mum gibi söndü. Topçu adamda şans olacak, makine değil sonuçta bu, insan bedeni. Bakımını yaparsın ama bir yere kadar, senin topu sevdiğin kadar top da seni sevecek, oyna ulan benimle diyecek.

Bence Yusuf'la ilgili iyi şey duyamazsın burada. Bizim kulüpte kimse sevmedi onu. Yetenek vardı ama buranın çocuğu değildi, kafa hep başka yerde. Sonra sonra bir şeyler geldi kulağıma, bazı hırsızlık işlerine falan karışmış dediler, pavyonlara dadanmış dediler, açık konuşayım başta şaşırdım tabii, bizim tavşan boku suça bulaşmış.

Lisansı bak, hâlâ şu klasörlerden birinde olacak. Tanıyor musun onu? Sana da bir yamuk yaptıysa bulayım o fotoğrafı, işine yararsa kesip vereyim, tanımıyorsan in mi arıyorsun, cin mi böylece öğrenirsin...

Bazı insanlar vardır hani, kimseyi beğenmez. Bence Yusuf öyle biriydi.

Bir çay söyleyeyim, senin de varsa anlatacağın dökülürsün az biraz.

Has laoydu. Kötü bir gün geçirmiştim, arka da çıkmadım, bizim kızlar partiliyelim dediler, yeni bir yer açılmış, azcık tuzlu, olsun hadi gidelim dedik, kokonalar gibi taktık takıştırdık, gullümümüzü de alıklarız dedik. Gittiğimiz yerde gördüm Yusuf'u, görür görmez de kızlara işaret ettim, bu nakka trika bende, dedim. Bizim kafalar bin milyon bebeğim, ağır ot içtik, zulaya da attık bir o kadar... Aaa, bi baktım bunun dibinde hatunun biri dört dönüyor. İlk önce sevgilisi sandım, ben bi bozuldum sorma. Sonra baktım kız bunu kapatma derdinde, sevgili yapcak sanki bi gecede öyle işveler. Benim hesap basit, bedelsiz koli hizmeti. Gitcem yanına da nasıl gitsem derdindeyim, böyle ağır da bi havası var, dans ediyor ama böyle durduğu yerde felan. Aklıma fikrin kraliçesi geldi, gittim iki votka dedim, üstüne enerji... Hep herifler mi bizi kaldıracak, bu gece de sensin sefa pezevengi dedim kendi kendime, saydım paraları, döndüm, yok bulamıyorum. Gitti herhalde dedim kızla, nerdeyse nefes almadan iki kadehi de dikeceğim tepeme. Sonra baktım, göründü bu köşeden. Tuvaletin ordan geliyor, pantolonunu düzeltiyor, arkasında da kız, o da eteğini çekiştiriyor. Belli karı dibini dövdürmüş rahatlamış, benim neyim eksik, fazlam bile var.

Bunlar ayrıldılar, kız piste attı kendini, ben de iki elimde iki kadeh, şap yutmuş gibi Yusuf'a bakıyorum. Hatun rahatlamış, pisti tırmalıyor. Ben yanaştım bizimkine. Ya, dedim arkadaşım için almıştım ama çıkmışlar, kürden tabii, içer misin, boşa gitmesin. Öyle inanmış gibi baktı bana. Gülümsedi, elbette dedi. Kendime alacaktım zaten, ne kadar ödemiştiniz dedi. İçimden ya denyo dedim, ya budala... Bende torik hızlı çalışır, biliyon mu? Hemen yapıştırdım, bir sonrakini de sen ısmarlarsın. Oldu dedi, aldı bardağı. Ben buna öyle bakıyorum, baktım aksiyon yok, aşka dedim, bizimki lütfen uzattı kadehini. Hareketler bi yavaş, o an çakozladım ben, bi şey var bunda dedim. Yanaştım iyice, ot var içer misin dedim... Güldü yine, elini cebine attı, küçük bir paket gösterdi. Ne o dedim, köpek eroini dedi. Dayanamadım kahkahayı bastım, o da öyle gülerек bana bakıyor, ya dedim ben de senin için içimden atıp tutuyordum. Biz bi gülmeye başladık ama nasıl, sesimiz kolonları bastıracak gibi geliyor. Ben bin tane cank denemişim ama bunu bilmiyorum, kullanmamışım, ben iyice eridim orda. İster misin, diye sordu bana, isterim ama daha sonra dedim. Dans edelim mi, diye sordum. Biraz tereddüt etti, tamam kontrol bende dedim. Belli ki halinden memnun, ağır ağır manzara kesiyor.

Allem ettim kallem ettim, yavaş yavaş çektim bunu piste. Şöyle bi etrafında dolandım, minçosu yerli yerinde. Omuzlar zaten gemi direği gibi. Ah, dedim bu gece, bu iş yatakta bitecek inşallah. Böyle hafif hafif çalışıyor o sırada. Ben iyice sokuldum buna, iki elimi boynuna attım, yılan gibi kıvranıyorum bebeğim, tam o sırada hatun çıkagelmesin mi? Müsaadenizle dedi, sanki babasının arazisine kaçak inşaat çıkıyoruz. Böyle araya girmeye kalktı. Yusuf, dans ediyoruz, görmüyor musun dedi. Ben şok. Hiç beklemiyorum bu oğlandan o çıkışı. Kız bozu-

larak marş marş, benim de her yanımla gül bahçesi. Kız arkadaşın mıydı, ben kenara çekilirdim felan dedim, yok dedi, az evvel tanıştık. Bizim aptal dediğimiz oğlan, deli çıktı. Ben buna iyice yanaşım. Bi yandan da korkuyorum, kör değil, ne olduğum belli de benim similyadan haberi var mı, anladı mı diye düşünüyorum, gece kötü bitmesin istiyorum biliyon mu? Ben bilerek iyice sokuldum buna, böyle similyaları kaynaştırırdım dedim. Bi bana baktı, bi de şöyle aşağıya yine gülümsedi, ben zevkten dört köşe.

Sonra biz koşma koşma benim eve gittik tabii, benim ambar yanıyor, söndürmek gerek. Ama aceleye getirmedik işi... Allahtan o ara ev müsait, Candan kendine bir tatil ısmarlamış, Ege'ye doğru açılmıştı. Geçtik kurulduk salona. Şimdi isterim dememe ramak kalmadan bu sehpa serdi malı. Bir kâğıt para çıkardı, bant istedi benden. Bir yerlerde olmalı da nerde, yan yana ama bir yandan da güle oynaya bant arıyoruz, sonunda bulduk. Sırayla iki burun deliğinden de bir o, bir ben, bir o, bir ben çıktık. Allahım o nasıl bir şey öyle, 5-10 dakika geçti, ruhum bedenden ayrıldı sanki, konuşuyorum ama böyle sözcükleri cımbızla çekiyorum, sanırsın leydiyim.

Ben böyle sallana yuvarlana bi müzik açtım, başladım dans etmeye. İkimiz de sevişeceğiz ama böyle uzatıyoruz mesafeyi, dizi gibiyiz, her bölümün sonu yeni bi heyecan. En sonunda dayanamadık, kanepeye yuvarlandık. Üstümüzdekileri öyle bir çıkarıyoruz ki, neredeyse derimizi soyacağız kız. Yani yanlış anlama ama ben biraz şaşırdım onu çıplak görünce, benimki onunkinin yanında babatorik gibi, o da düşündüğümü sezmiş olacak gülümsedi, iki elini iki yanına açtı, öyle tatlıydı ki deli oldum.

Sonra bi sevişmemiz var bizim, ben hâlâ öylesini görmedim. Bu insan değil, 300 Spartalı. Elleri her yerimde, dilinin gezmediği bölge kalmadı. Ben çekiniyorum

tabii biraz, krden değil, hakkatten, çark atmaya benze-miyor, hoş ocuk, beğendim, abayı yakarım diye de kor-kuyom, benimkine takılır diye de, sonra ne yapsa beğe-nirsin, benim maymuncuklara inmesin mi, onları pp okşamasın mı? Ben Amazon ormanları gibi inliyorum, nehir gibi upuzun akıyorum. Tam o sırada gözüme bu-nun similyası takıldı, benim molotofa bulanmış, birbiri-mize yavaş yürüdük de kopamadığımız için ben bi kaçıp lavajı alıklayamadım. Böyle kulaklarıma kadar kızardım, sanki liseli kızım, Yusuf ne yaptı dersin, avucunun iiyle sildi hepsini, sonra gözümün içine baka baka parmakla-rını yaladı. Bir erkek sizi daha iyi tavlayamaz, bokunu yiyor herif işte... Analar çocuklarına söyler de ben daha yiyenini görmedim, sen gördün mü kız? Benimki tuvalet kğitsiz kııma değmezdi.

Ben şimdi buna bir şey daha diyeceğim ama korku-yorum, kıvranıyorum. Anlamış gibi, gesene arkama de-mesin mi? şimdi de ben sana muamele çekeyim. Bizim kafalar bi milyon zaten, sorular da en sevdiğim yerden çıkıyor, yapıştırdım geçtim yanıtı. Altımda bir kıvranışı var, valla bana taş çıkartır. Sonra ne mi oldu, öyle yıkıldık kaldık, birbirimizin üzerinde uyuduk, saatler sonra uyan-dık, ikimizin de dizler tutmuyor ama sabah bir daha se-viştik. Sonracığıma, kahvaltımızı ettik misler gibi, evde de bir şey yok, çıktı simit aldı, karper aldı geldi, tatlı tatlı yedik, her şeylerden bahsettik.

Birbirimizin numarasını aldık hemen, böyle ikili yapmışız, kaar mı, ara ara çıktık Yusuf'la, ara ara girdik. Bu her seferinde elinde köpek eroiniyle geliyordu, şaka yollu bir kere de iek al dedim, bir sonrakine iekle geldi. Mdavimi oldum hergelenin, *Hürriyet* gazetesinin olcak değildim ya...

Tilki bozuğu bi adamdı, paspal. Acı bir eşkıya gibi konuşurdu. Kavğa mı var, hemen soyunurdu. Sepet havası mı var oynanacak, rakı mı var fondiylenecek, karı mı var becerilecek, hemen koyulurdu. Ayyaş kokusu, it kokusuna karışmıştı. Gece bilmem nerede yatar, sabah çöplüklerde uyanırdı. Lavabo dolusu kusardı, ulan it derdim sövdürme kendine bu kadar, Taksim'de üstüne sıçmadığın musluk kalmadı. Kısardı gözlerini, bana bakardı. Nasıl yaşarsan öyle ölürsün derdim, ah, senin küçük hayallerin derdi, bi kenefte ıkınırken gitti.

Nerde kalmıştık da ben girdim babama, nedir bana yine o herifi düşündüren? He, diyordum ki bunlar ölme-yi bile beceremez. Dolanır eline, sürersin bi kenara, sil-kellersin yine gitmez. Kanları kan değil, vıcık vıcık, yapışık. Yürekleri yürek değil, tuvalet pompası. Bok basmış, sidik basmış, irin basmış damarlarına, iç organ dediğin zaten cehennem fabrikası. Ortadan yarsan birini, şehrin tüm pisliği ayaklarına sıçrar.

Bunlar ölmeyi de beceremez söyleyeyim, ölmek de bi nevi ustalık işi. Dedimdi kanları kan değil, yapış yapış, kafaları anamın apışarası gibi kıllı ve kırış kırış. Anamı da anmışken boş geçmeyelim, bir bakirenin bilgeliği vardı anamda, neredeyse bozkırın bilgeliği, kuru ve yavan. Hiç

uğranmamış otel odalarının bilgeliği... Paketinden henüz kurtulmuş nevresim takımları gibi plastikten kokardı.

Anam bi babamı tatmıştır, tatmak denirse ona. Bizim moruk beni yaparken, pörsümü şikine eminim iki elini de çatmıştır. Uzun sürmüş evliliğin, kısa sürmüş düğünü. Mahsülse ben, nasıl seveyim ben şimdi kendimi, bu sürdüğüm hayatı, söyle bana ciğerim babamdan günde yedi posta dayak yerken.

Oğlum, koy git bardakları dikilme yalı kazığı gibi tepemizde. Söz mü kesiyon, iş mi yavaşlatıyon anlamam, benden sana tavsiye masada görünmez el olacan. Garsonun iyisi, hızlısı, daha iyisi hiç olmayanı. Gümbür gümbür gelmeyeceken olay yerine, ışıldaklı gözlerini dikmeyeceken, geç gelmeyeceken, erken kalkacan, parmak ucunda yürüyeceken, ses çıkarmayacan. Öyle panda gibi dolanır-san ayak altında daha çok yuvarlanırsın buralarda.

Herkesin bi bilirkişiliği var, benimki de bu. Fatih'in gemileri kaydırıldığı gibi kaydırırım sözcükleri. İki tür yağlı kazığım var, biri dikey diğeri yatay. Öyle tatlılıkla gelersen bana, denizi göreceksin illaki, krallar gibi. Yok, dikine dikine gidersen Fiyakalı'ya, götü aç, tabutu hazırla, adamı oturturum yağlı kazığa.

Öldürmekten beter etmenin yolları vardır, her biri bi meslektir icabında. Aç kulağını iyi dinle, aptallık, kimse-nin kendine konduramadığı bi tuzaktır. Yani demem o ki, bi adamın kafasını kır, onurunu kırma derler, hakikat payı var elbet bunda. Neden? Çünkü kafası kırılan hastaneye koşar, onuru kırılan silahlarını hazırlar. Ama şunu söylemek gerek, adamına göre ayıklarım ben. Kinini büyütecekse ona tekmiili birden geçerim ağır ağır, ağırlık, korkutur insanı, çünkü yavaşlık bi ihtiyat işi. Önce sözcükleri yüklerim küfesine, sonra bi inşaat alanını gezdiririm, çimentonun kimyasını insanın kimyasıyla birleştirmenin metodlarını bir bir dökerim. Derim ki iyi düşün, nice koç

yiğitler temel oldular mülküne, şanslıları ayakta gömüldü, şanssızları bir kubura ağız oldu, yüzüne sığıldı.

Kardaş, sen demin kimi sordun bana? Ben nerden geldim bu konuya?

Yusuf mu demiştin, dur bi...

Birkaç kez aldık bunu içeri. Mal bulundurmaktan aldık, hırsızlıktan aldık. Genelde ufak tefek işler, daha büyüğünü yaptıysa da bilemem, hatırlayamıyorum şimdi, geçmiş zaman, ya biz yakalayamadık ya da başkalarına nasip oldu Yusuf'un işleri.

Bi keresinde fena ezdim ben bunu. Karakolda kamera var da, o kameranın açma kapama düğmesi de var, arızası da var, elektrik kesintisi de var. Geç bunları, kamerasız yerler de var. Devletimiz şeffaf alimallah, naylon gibi, fazla çekiştirirsen patlar. Neyse, ben bunu bir kere fena ezdim, kafa göz daldım, niye daldım, ben de bilmiyorum. Günün talihli kişisiydi herhalde, kutusunu açtık ben çıktım.

Çaldın mı diyorum, yok diyor. O zaman üstündeki onca para diyorum, benim diyo, lan diyorum, kışında donun yok, var diyor. Benim nevrime döndü, evliya değiliz, nebi değiliz nihayetinde. Sen şu rozeti görüyor musun, dedim, nerden aldın dedi. Kafa buluyo benimle. Ben buna kafa göz daldım. Tabii iş böyle başlamadı, saatlerce sorguda kaldı, kibar çocuklara denk geldiğinden hiç konuşmamış, ben de o ara karıdan yeni boşanmışım, oğlanı göstermem diyor sana, geceleri yalnız başıma evde, beylik silahımı çıkarıp çıkarıp konu komşuyu, sokaktan geçeni ni-

şanlıyorum. Kaç kişiyi kafadan öldürdüm o günlerde, hiç bilmiyorum. Biraz da heyecanlı günlerim, polisliğin ilk sarsıntısı geçtikten sonra kendimi mesleğime vermişim. Kafaya taktım, öttürecem ben bunu dedim. Hepimizin bi kariyer hesabı var. Ancak konuşturamadım. Kabul etmedi paraları çaldığını, elde de kanıt manıt yok, ağzından lafı kapamaz, kolunu kanadını kırcaz, ondan kalem yapcaz. Vallahi, ben dövmekten yoruludum, o dayak yemekten yorulmadı.

Tuhaf bir işimiz vardır bizim, eğer psikopatın tillahı değilsen, en çok direneni için için takdir edersin, boğuşursun onunla. Zaten bi içine sızdı mı senin, artık sorguda olan o değildir, sensindir. Dayaktan ölenlerin çoğunda durum budur, arada fiziksel olarak çürükler çıkar, fiskeyle geberdiği olur, o ayrı. Şimdi dayaktan ölenlerin çoğunda sorgulayan polis öyle bir aşamaya gelir ki karşısındakinin direncini kıramazsa kendininki kırılmaya başlar, rakibini takdir etmekten, oracıkta işin içine sıçmaktan korkanlar iyice yüklenir, kontrollerini kaybederler. Ben ne o kadar aptaldım, ne de hırslı... Yusuf'a sorduğum soruları aldım, cebime koydum, akşam da bi meyhanenin yolunu tuttum. Bunu anlatacağım sana ama önce şunu anlatayım.

Mesleğe ilk başladığında herkes cevvaldir, herkes Mayk Hammer, sanırsın ki tüm suçlular sıraya girmiş sen de bunları teker teker toplayacaksın. Çok geçmeden anlarsın kazın ayağı öyle değil. En başta da anlamazsın tabii, önce küçük işlere koşarlar seni, idman niyetine, orada aslan sanırsın kendini. Sanırsın ki bu iş hep böyle gidecek, sonra yavaş yavaş, yavaş yavaş dediysem ilk duvara toslamanda anlarsın, ha bu hesap içinde başka hesaplar var... Duvar dediğim kodamanlardır, açık konuşayım kodamanlar da devletle sıkı fıkıdır, hatta devletin kendisidir bunlar. Devlet dediğin görünmez zaten, şekli şemali olmayan, birtakım organlardan müteşekkil bir şey.

Neyse, önce amirin küçükten uyarır seni, ateşini toyluğuna verir, küllendirmez. Sonra zaman geçer, bakkarlar, hâlâ anlamamışsan düzeni, o zaman sana açık açık derler: Şunu kurcalama, bunun üzerine gitme, o dosyaya başkası bakacak, sen yoruldun biraz istirahat et. Mesaj bellidir, çarka dokunma, dönsün... Yoksa o çark sana dolandır, dönme dolaptan fırlamış garibanlara dönersin. Işıl ışıl hayallerden beton zemine. Başta bi afallıyorsun elbet, bocalıyorsun. Tükürdüklerini yalaman yetmez, kendini, o güne kadar şişirip büyüttüğün her şeyi yutman gerek. Böyle böyle yozlaşır insan. Parayı çok sevdiği için yozlaşmaz, 10 kere tutuklarsın bir adamı, bakmışsın adama sabah karakolun önünden geçerken arsız arsız gülüyor, dahasını diyeyim bazısını değil tutuklamak sorgulayamazsın bile. Dosyaya öyle adlar girer, onlar çıkmazsa dosyadan, seni ne yapıp edip çıkarırlar. Sen de öyle el elde, baş başta kalırsın, arpacı kumruları gibi haritadan yeni beldelere bakarsın.

Büyük para vuruluyorsa onun adı hırsızlık olmaz, ticaret olur, devlete ne lazım, ticaret. O zaman susacaksın, görmeyeceksin, duymayacaksın, üç maymunu oynayacaksın. Küçük işlereyse bakabilirsin, mesaj nettir. Halktan herkesi yakalayabilirsin, üst tabaka hariç. Onları da bir tek olur da hükümetle arası ters düşerse falan yakalarsın ki buna da yakalamak denirse, intikam tugayı gibi çalışırsın o vakit. Adalet dediğin benim bildiğim bir kadındır, elinde terazisi var, doğru, gözü bağlanmış, doğru, ama heykeldir nihayetinde. Becerilip becerilip meydana dikilmiştir. Ne o, halk çakozlamasın...

Benim de bir anam babam var, babam bahçıvandı, anam ev kadını. Göçtüler yıllar önce de şu halimi görmediler şükür. Gerçi görmediler de ne oldu, millet sürekli kalaylıyor bizimkileri. Sövdürmek ister miyim ben onlara, istemem. Ama milyonlar küfrederken susarsın,

milyonları tek tek yakalayamazsın, milyonlar akarken, oradan oraya el değıştirirken de susarsın, konuşamazsın. Demek mesele neymiş milyonluk olmakmış...

Sen böyle yalpalarsın başta, üniforman anlamsız gelir, rozeti klozete atasın gelir, durup durup bakarsın, bu pislik kaç sifonla temizlenir diye. Ama silahın hakikidir, o durur bak. Şakağına dayayıp sıkabilirsin. Ama onu demek kolay, yapmak zor arkadaş, öyle kolay değil o işler. Mermi dediğın çekirdek değil ki çitleyesin, ortadan ikiye ayırıp tadına bakasın, o seni ikiye ayırır, tadına bakar.

Bi zaman gelir, hâlâ meslekteysen duruma uyarsın yavaş yavaş. Bazen de hızlı, bir gecede böyle ampül gibi aydınlanıverirsin. İçinde bir şey çıt eder, gözlerinde ışıklar çakar. Dersin ki bu da iştir. Kodamanı yakalayamıyorsa ne yapalım, önünden geçeni de mi tutmayacaksın? Böyle dersin kendine. Fırıncı düşün, bi ekmek satmadan dükkânı kapıyor, kahveci düşün bir çay olsun masaya bırakmadan ocağı kısıyor, yaşanır mı o hayat? Yaşanmaz di mi? Sen de her gece evine eli boş dönemezsin. Bi şeyler yapman lazım, ufak tefek hırsızları toplaman, birtakım cinayetleri takip etmen. Ama cinayet büyükse ona da bakamazsın, organize bakar, terörle mücadele bakar. Sen karısını kesmiş adamı yakalarsın, meyhanede arkadaşını öldüreni yakalarsın, ağa babasını değil, tetikçiyi ya da suç u o an üstlenen kim varsa onu alıp içeri tıkarsın. Bazısı bu haline ideoloji uydurur, bi bakmışsın herif kendini devlet ilan etmiş. Bunlar kendini kurma, kandırmaca, benim öyle tasalarım olmadı çok şükür, ben her şeyi hızla kavradım, durumumu da nah buraya, alnımın en kıvrımlı köşesine yazdım. Neden mi kıvrımlı? Akıp gitme sin diye, düşüncenin çizgilerine yerleşsin diye.

Çark büyüktür, dedim az evvel. Ya binersin ya indirirler. Yozlaşma dediğın alışmadır, durumu kabullenmedir, bi tevekkül geliştirmedir, insanın kendine söylediğı,

diyeyim ki bi dindir. Başlarsın tapınmaya, kafanda yarattığın her şeye ayetler indirirsin. Suçludan şüphelenmen gerektiğiyle başlar bu hikâye, sonra umutların kırılır, herkesten şüphelenirsin, bir yerden sonra kimseden şüphelenmene gerek kalmaz, adaletin ticaretini yaparsın, kimden ne koparacaksın ya da kimi, nasıl koparacaksın ona bakarsın. Bi tür ermişlik bu da, her şeyi pür berrak görürsün. Bazıları hiç şüphelenmez anlayacağın, çünkü onların inandığı bir şey kalmamıştır.

Durum bu. Ben işte Yusuf'u ezdiğim günün gecesi, bi kötü hissettim kendimi sorma. Çünkü böyle ben vurdukça o inatla sustukça, bizim roller değişti, ben ona çökecektim, o bana çöktü. Kendinden emin bi oğlan. Robin Hood belki ne biliyosun? Zenginden alıp fakire veriyor, belki fakir olarak bi kendini biliyor, bu neyi değiştirir. Herkes kahraman olacak diye bir dünya yasası mı var? Yok.

Gittim meyhaneye bi küçük söyledim, üç-beş de meze. İçiyorum ama nasıl, sen de sünger ben diyeyim kuyu, koydukça koyuyorum kendime. Her manada. Sen adam mısından girdim, babamın bana attığı tek tokata vardım. Anamın yaşlı gözlerini de gezdim, benim hanımın küfür kıyametlerini de. Adam değilmişim, öyle dedi bana eski hanım. Belimdekiyle çükümdekine güveniyor-muşum. Neyim ben, erkeğim diyorum, onlara güvenilecem tabii. Bakıyorum karıda ikisi de yok ama mangal gibi yürek var, konuşuyor da konuşuyor, haksız mı, söyleyeyim sana sonuna kadar haklı. Çok çektiirdim kadına, yukarda Allah var, yeryüzünde peygamber.

Sonra sonra keşfettim bu düşmenin sebebini, o çocuk bana baktıkça ben ona baktım, böyle içine içine düştüm, sanki pek derin bir yerdeydi, ben de onunla aşağıya kadar indim. Yapayalnız hissettim kendimi, gelsin biri beni cımcırsın istedim; vursun, itsin, kaksın, yeter ki şu

bedeni, canı duyayım. Bi insan kendini bitirirse arkadaş, onu başka kimse bitiremez. Yusuf kendini ya bitirmişti ya bitirmek üzereydi. Gözlerinde yaşamak da vardı, ölmek de, direnmek de vardı, teslim olmak da, nerden bakarsa o yöne dönen şu tablolar gibiydi anlayacağın ya da bana öyle geliyordu.

Açık konuşayım, kapıdan içeri girsin istedim. Oysa biliyorum karakolda geçirecek geceyi. Yine de kapıdan girsin istiyorum, tuhaf şey, girse sanki köpek gibi atlayacağım boynuna, aslanım gel beraber içelim diyeceğim, profesyonel futbolcular gibi, sahada olan sahada kaldı falan. Lan ezmişim adamı hâlâ kafamda lafontenler dönüyor. Gelmedi tabii Yusuf, ben de karakolu falan aramadım, çıksın falan demedim. Ertesi sabah gittim, ağır bir tutanak kaydım buna. Eşkıyaya kaymazsın o tutanağı. İnsanın meleği de şeytanı da kendisi. İkişiyile de barışmazsan, birinin kölesi olursun. Ben o zamanlar ecinliyim arkadaş, vicdan arada şöyle bi yoklasa da çekici kafasına yapıştırıyorum.

Sonra biraz daha ittirdim mesleği, sonra biraz da o beni ittirdi, kısmet, malulen emekli oldum. Ayrılamadım ama bana sorsan ben hâlâ polisim. Basit düşüncen bu hayatta, benim gibi kafayı fazla kurcalarsan şayet, yapabilirsen ya kurcaladığın yerden keseceksin ya da tüm düğümleri çözüp kendini yeniden öğreceksin. O büyük maharet ister, bende yoktu o. Şimdi ben böyle konuşunca nedamet getirdim falan sanma, bugün o yıllara geri dönsem yine aynı şeyleri yaparım gibi geliyor. Hayat öğretir de insan öğrenmez, hepimizin kendince mahpusluğu var.

Bak, şimdi şimdi hatırlıyorum, bu aslan sütünün bi özelliği var. İnsana unuttuğunu hatırlatır, hatırladığını unutturur. Yusuf hakkında duyduğum şeyler oldu. Birkaç büyük hadiseye de karışmış. Bir keresinde de iki sivil katlamış bu. Nasıl diyeceksin, biraz güreş bilirmiş, biz

Amerikan okullarında okumadık, tabancayla sıkarsak sıkarsınız o kadar, öyle dövüş teknikleri falan hikâye. Bir süre yatmış içerde seninki.

Benim söyleyip söyleyeceğim üç aşağı beş yukarı budur.

Yamandı hergele. Başta çekine çekine geldi bir arkadaşıyla yanıma. Daha amatör genç, sen anla. Ot aldı ilk herhalde. Ot aldı, ot aldı... Hatırlıyorum çünkü onunla güzel hikâyelerimiz var, sonra derece derece yükseldi ligde. Hızlı da yükseldi. Piyasada ne kadar mal varsa hepsini denemiştir, deney tüpüne dönmüştü mübarek. Gün geldi disko bisküvisi deriz aramızda, cilalı ismi ekstazi, ondan aldı, gün geldi, tinaya sardı, lesede de çaktı, kardan da tattı.

Ben müşterilerle sıkı fıkı ilişki kurarım, çünkü onların ilişkileri bizim ilişkilerimiz, öyle yayıldım âlemde. Yoksa park köşelerinde, duvar diplerinde buluşarak ilerleyemezsin. Ben eğlencemi de onlarla yaparım, gecelere mi akacağız, arada promosyon ürün de dağıtırım. Her işin kampanyası var. Kaybettiğim üç-beş kuruşa bakmam, gerekirse üstünü de tamamlarım cebimden.

Bizimki, Yusuf, onda da hızlı çıktı. Sadece içmiyor, içiriyor da. Dedim bunda potansiyel büyük, ben de o zaman örümcek gibi yuvamı yapma derdindeyim, ağlar atıyorum sağa sola. Böcek yakalayacağız ki yiyeceğiz ama tabii organizasyonsuz olmaz bu. Dedim gel bana çalış, önce bi düşündü. Hep önce bi durur düşünürdü, ben onda hiç sazanlık görmedim. Bu sevdiğim bir özelliktir,

açık edeyim. Gel, çalışalım derken onunla iş yapmayı yüzde 70 istiyorsam, bu kafada kurmaya başlayınca benim göstergeler yüzde 100 yazdı. Çok geçmedi el sıkıştık. Çocukta sıkı çevre var, hangi ara yapmış ben bilemedim. Yani, hepimiz buraların çocuğuyuz ama cingözün ulaşmadığı kimse yok, okumuşu var, yazmışu var, para babası var, zengin dulu var, çoluklu çocuklusunu geç, torun sahibi bürokrat gördüm ben bundan mal alan.

İyi para kırdık Yusuf'la. Ama bunun bi sıkılma huyu vardı. Onu sevmedim işte. Senden benden değil, sanki kendinden sıkılırdı, hemen bi iş değiştirmeler falan. Ama bana sıkı kıyak yaptı, bağlantı kurduğu kim varsa, tanıdığı herkesi tek tek dolaştırdı, benimle tanıştırdı. Ben de güzelliğimi yaptım tabii, üç ay dedim tüm içkiler benden. İçki dediysem lafın gelişi, mala alışmış adamı rakı keser mi? Eyvallah, dedi.

Bizim bunla bi hadisemiz var, çok matrak. Ben bu işin kitabını yazdım, yalnız bir gece hayatımı kurtardı. Mal sattığım taş bi hatun var, Yusuf'un tanışlarından, bir gün eve servise gittim buna. Bu bir dekolteyle karşıladı beni, affedersin sikim düştü. Postacı kapıyı iki kez çalar hesabı. İçeri buyur etti, belli canı pompa istiyor. Şırak çıkardı parayı, aldı beyazı. Ben gideyim dedim, başka gezilerim de var, sefere çıkmışım o gün. Bu kal lütfen, dedi. Lütfen diyen karıya biterim abicim, bi de düşün kal lütfen diyor. Ben orada imana geldim, oğlum Osman dedim, bu geceyi kaçırma, senin de bir Riyo karnavalın olsun şu hayatta. Sakın yanlış anlama, ben öyle am bulunca yörüngesini şaşıranlardan değilim, bizim meslekte her türlü teklif olur. Kimisinin parası yoktur sikişle öder kimisinin parası vardır, yine de yarrak ister ama bu karı başka karı abicim. Evde renk renk tablolar, koskocaman bir kütüphane... Profesörmüş, o gecenin sonunda Yusuf'tan öğrendim. Ben tek dil bilmiyorum, karı üç dilin lügatini yazıyor.

Gitti bir yerlerden şırınga mırınga getirdi, sadece birkaç kez denedim tecrübesizim, gel beraber takılalım lütfen dedi, korkuyorum. Abicim ben korkan karıya da bayılırım. Bi de bu yedi cihanı yalamış yutmuş belli, ince sözcükleri diziyor: lütfen diyor, takılalım diyor, tecrübesizim diyor amına koyiyim. Bunlar bende aynen Meksika Dalgası.

Biz o gece o işin bokunu çıkardık arkadaş. Ben nasıl kaybettiysem kendimi, damarlarda petrol arayan kovboylar gibiyiz. Oraya bi tane, buraya bi tane çakıyoruz. Sonra ne olsa beğenirsin, biz daha yatağa matağa gitmeden, karı yığıldı olduğu yere, ben zaten başka boyutlardayım, böyle tavanı mesken etmişim kendime, sırta sırta bakıyorum.

Ulan diyorum işe bak, bir-iki numarayı zar zor yaptım, yok arkadaş bana mısın demiyor. Elim ayağım titreye titreye Yusuf'u aradım. Bildik konuşmalar geçti aramızda. Bana oksijen veriyor, hani ben ayık kalırsam, karıyı da ayakta tutarım diye. Ulan Osman diye nasıl yardıyorum kendime, yedi değil yetmiş sülalemi sikmişimdir abicim, ben diyim Uygurlar, sen de Hunlar, oralara kadar götürdüm işi.

Sonunda Yusuf geldi, yanında bir adam. Çektim mutfağa, lan oğlum siktirecen mi ebemizi diyorum ama zaten sikilmiş gibi, evde parmak izimin olmadığı bir karı kalmış o kadar, kaçmayı falan düşündüm ama yemedi paçam. Yusuf, sakın ol, dedi. Nasıl saçmaladıysam artık, bir tokat attı bu bana, hatırlıyorum çünkü üç gün kulağım çınladı, böyle Heidi gibi kırmızı yanakla gezdim bi hafta. Ben önce bir devriliyormuşum, orası bende yok, Yusuf tutup oturtmuş beni. Ama ondan sonrası biraz beraklaştı. Getirdiği herif doktormuş, kendisi de kullanıcymış üstelik. Herif sırt çantasından bir şeyler çıkardı, Yusuf da beni duşa soktu, ben geri geldiğimde karı en

azından sayıklamaya başlamıştı. Anam avradım olsun, ben öyle korkmadım. Bundan sonra değil profesörle, asistanıyla bile işim olmaz dedim, yemini o gece verdim. Meslek lisesi bitirdim her kitaba saygım var ama arkadaş kitabımı siktiler o gece.

Sonra çok güldük bu hikâyeye. Yusuf'a dedim ki, üç ay daha bendensin, doktora da bir ay. Allaktan ikisi de sömürmedi beni, benim de tıp ilmine saygım arttı.

Bak abicim, şunu diyeyim, bizimki hesapta en boktan işlerden biri. Böyle arada bir eski usul takılmak isteyen mafyatörler çıkar açıklar, bir karı pezevenkliği yapmıyoruz, bir de uyuşturucu işine girmiyoruz diye. Artist misiniz de rol kesiyosunuz derim içimden. Âlemde ucundan bulaşmayan bulamazsın, en namuslusunun gemisi, TIR'ı çalışır bu işe, hadi bilemedin kendisi alıcıdır.

Uyuşturucu öldürür deyip duruyorlar, ben diyorum ki ömrü uzatır. Reklamımı geçerim o ayrı ama şerefsizim doğruyu söylüyorum sana. Buna bulaşmayan kaç insan, anasını, babasını öldürürdü kimse onun hesabını yapmıyor arkadaş. Yaşayanın istatistiki yok ülkede. Kanıtım yok, ispatlayamam, kanıt için keseceksin trafiğini, gör bakalım o zaman dünyanın halini. Yarısi deli hastanesine, diğer yarısi cezaevine girmezse adam değilim, ha öldürölüp de göçenleri saymıyorum. Benim planlama teşkilatı da ona bakmıyor amına koyiyim.

Hülya yok, Sevtap verelim. Az sonra sahnem var kardeş. Hızlı geç soruları, yoktan seçmeli olsun. Kafama göre konuşurum ben, anladın mı sen onu? Sıkar beni evet-hayırlar. Mehter marşıyla gelemem, İzmir marşıyla da kıcımmı kaldıramam. Sar bana oradan iki yüzlük hoş-sohbetimi akıtayım. Hülya ablayı mı arıyosun sen? Niye arıyosun onu, sahne mi vercen, belalısı mısın? Gerçi sende belalı olacak tip de yok, kulüp sahibine de benzemiyosun. Derdin ne Hülya ablayla? Esas Yusuf'u arıyon, öyle mi? Yusuf'u tanır mıymışım... Kız, Yusuf'u bi gören daha unutmaz, belli ki görmemişsin sen onu. Napcan Yusuf'u? Yorma beni. İki yüzlük koyduk cebimize diye şen dulun bülbülü olcak değiliz ya... Füsün, kaç kez saplama dedim şu sopayı kafama. Maşayla öldürülen ilk asolist ben olcam ha... Bırak, bırak, ben yaparım. İki elim bir oynaşta da olsa konuşurum ben.

Bak, Yusuf'u uzun zamandır görmedim. Burada da gören olduğunu sanmıyorum. Burada bi olay çıkardı, ondan sonra onun biletini kestiler. Yani Hülya ablamın da kesiyorlardı da o sıra müşteri onu istiyor, takside bağladılar. Yusuf'un sinirini Hülya ablam ödedi. Sinirini dediğime bakma, sakın biriydi, biz damarsız sanıyorduk, adamın yeraltından kanalizasyon geçiyormuş. Bana derlerdi,

burada kimin ne olduğu belli olmaz diye, doğruymuş. Yavaş atın çiftesini gördüm ben, iki sivili kesekâğıdından beter etti.

Bu kaldırım kargaları mekân bellediler burayı anam. Biraz boş vakit, biraz para buldular mı burada alıyorlardı soluğu, bunlarda boş vakit de çok, parayı da bir yerden sağıyorlar belli. Ben o zamanlar Hülya ablamın altında çıkıyorum. Şimdi bu iki bulaşık habire burada, sardılar mı Hülya ablama... Bak, anam sen Hülya ablamı görmedin, Monika Belluçi yanında şubesi gibi kalır, öyle bi merkez bankası. Ben erkek olsam yazardım, az kalsın karı halimle de yazacaktım da yemedi paçam.

Bunlar gidip geliyor, Hülya da Hülya. Buraya kadar işler yolunda, masaya çağırımlar felan bizim işin rutini. Alan memnun veren memnunsa nema problema, çaktın mı vaziyeti? Sonra bunlar, ikisi birden dümeni Hülya ablaya kırmasın mı? İtoğlütler ortak yatak almışlar herhalde Hülya ablamla denemek istiyorlar. Hülya ablamda da bir taşak vardır, terazi tartmaz. Bunları bi iki kibarca reddetti ama herifler arsız... Kemal abiyi ufak ufak rahatsız etmeye kadar götürdüler işi, başına iş alma demeler felan olmuş, biz tabii bunları sonradan öğreniyoruz, ben altın altıyım, bana haber hemen gelmiyor. Neyse Kemal abi de biraz hoş tut falan diyor ama adamların kibarlıktan da kabalıktan da anladığı yok, anlayacağın herifler hırs yapmışlar, Hülya ablama kaymak istiyorlar. Yusuf da o zaman Hülya ablamın fanfinifinonu. Başta kadrolu eleman gibi yanında geziyodu, sonra ne olduysa oldu bunlar mercimeği tepsisiyle beraber fırına verdiler.

Yusuf öğreniyo olup biteni, o gecelerden birinde geliyor, kibar bi masa kuruyor kendine. Yalnız masa sahneye bakmıyor da bu gelin alıcılara bakıyor. Kemal abi, Yusuf'u severdi, yani kendince tabii, işletme burası, sevgi bi yere kadar. Neyse hiç yapmaz, geliyor Yusuf'un masasına, sö-

züm ona muhabbet olsun diye oturuyor, rakı söylüyor ki kendi mekânında, hele hele müşteri önünde içtiğine az tanık oldum, o da önemli bir şey gelmiştir, yüksek rütbeli biridir yani gelen. Kemal abi gelecek, tüyü yeni bitmemişten hallice Yusuf'la içecek, olacak iş değil ama sezmiş adam. Yılların profesyoneli tabii.

Hülya ablam programını bitirmiş, içeri atmak istiyor kendini, bunlar yine çağırılmışlar yanlarına. Kemal abiyle bir bakışmışlar, burasını Hülya ablamdan dinledim, eyvallah demiş Hülya abla ama orada Yusuf oturuyor. Gitmiş adamların yanına, bir-iki muhabbet dönmüş tabii bel altı. O sırada Kemal abi, Yusuf'a yakın markaj uyguluyor, Yusuf da sakın, buraya kadar her şey normal, canı sıkılsa da biliyor işlerin böyle yürüdüğünü, sonuçta görücü usulü kız almıyor, işimiz gücümüz belli bizim. Her işin riski var, ekonominin enflasyonu bizimkisinin de dallamasyonu bol. O sırada heriflerden biri Hülya ablanın donuna elini daldırmıyor mu? Normal şartlarda polis dahi yapamaz bunu, adamın rozetini götüne sokarlar, ağzından çıkarırlar. Ama herifler hem toy hem belalı atıyorlar. Hülya ablamın arkaya sıçramasıyla Yusuf bi kalkış kalkıyor, sanırsın neyşinil ceografikte aslan belgeseli. Heriflerin tepesine saniyesinde ışınlanıyor. Bunlar tabii sözde erkek ya, biri hemen biz polisiz demiş, Yusuf'un kollar, bi çizgi film vardı, ondaki herif gibi, müfettiş gecit, müfettiş gecit gibi bir uzuyor, adamı masayla beraber alıyor. Yusuf sağlam çocuk da öyle çam yarması falan değil, benden az uzun. Benim boy bir yetmiş, yap hesabını.

Biz arkadan seslere koşup geldiğimizde iki herif üst üste yerdeydi. Yeminlen bunları kafa kafaya tokuşturmuş, sikerim polisliğinizden girmiş, çok meraklıysanız birbirinize verini yaslamış. Böyle üç-beş kişi Yusuf'u tutacak gibi ama herkes gıcık bu puştlara, Kemal abi bile olacak-

ları anlayınca durdurmadım diyor, hakiki söylüyor da olabilir, pozisyona göre şekil alıyor da olabilir, aman anam olur Kemal abiyle konuşursun, bunları deme ona. Heriflerden birinin kafayı çatlatmış Yusuf, ikisi de hastanelik, silahları götüne kaçmış herhal, âşık gibi birbirlerini yokluyo bunlar, iyi misin, nasılsın falan? Sonra kulübün korumaları fotoğraf çektiirmek için Yusuf'a bi çullanacak gibi oluyor, Hülya ablam giriyor araya, Kemal abi de başka vukuat istemiyorum diyerek polisleri hastaneye götürmelerini işaret ediyor. Bunları ben yarım yamalak gördüm tabii, tüm kulüp ayaklanmış, kafadan bir şey görebilirsen gör, herkes ayağa fırlamış...

Burası Yusuf'a yasak bölge oldu ondan sonra. Kemal abi kapısından geçmeyeceksin demiş, Hülya ablama da bu serseriye iyi bağla yoksa ben yapacağımı bilirim falan diye gürlemiş. Bunlar epey bir dert açtılar sonra Yusuf'un başına, sardılar anlayacağın, rahat vermediler, bizim mekân da bi süre polis lokali oldu, sonra Kemal abi büyükbaşlardan bazılarıyla meseleyi çözdü herhalde.

Bizim için Yusuf o güne kadar temiz pak, efendiden, pek de buraların adamı olmayan bir çocuktu, sonra Tatar Ramazan. Ben çok film izliyorum anlamışsındır sen, çizgi film, miki film ne bulursam... Buranın stresini öyle atıyorum, nasıl atacaksın başka, kimi gezer tozar, ben eve kapanıp açarım televizyonu.

Hülya ablamla, bunlar epey bi takıldılar. Sonra ayrılmışlar. Biz bunu Hülya ablamın halinden anladık, billur sesi çatırdatmaya başladı, zayıfladı, çöktü, eski halinden eser kalmadı. Çok şeyler duydum hakkında ama bunu söylemeye dilim varmaz, değil iki yüze, iki bine demem... Ben bugün buradaysam onun sayesinde, elimden tuttu, sahne nasıl alınır, ses nasıl kullanılır, herifler nasıl rakılanır hepsini o öğretti. Hülya ablamı benden duyamazsın anam...

Biz aptal, andaval, bön ya da gerzek değiliz. Birçoğumuz onun bunun zoruyla ittire kaktıra da olsa okudu az biraz ablacım. Ayrıca hayat üniversitesinden mezunuz, bilmem aynaladın mı meseleyi? Ben öyle adamlar biliyorum ki, okumuşları cebinden çıkarır, susuz götürür küfeyle getirir. Okumak şans işi. Bir kere ailede az buçuk mürekkep yalamış olacak, o yok mu, bunu kendine dert etmiş biri olacak, senin motor az durdu mu, hafif itecek, bi el verecek, yokuşu tırmandıracak, tepesinden kaydıracak, yoksa nasıl okuyacaksın... Tamam, biraz çabalayacaksın. Orası öyle. O boktan renkli binalara bi gidip gelecek, ıstırabını çekip yoklamayı vereceksin, adamı durup dururken evden, oturduğu yerden mezun etmezler, sanal üniversite mi bu? Ama ben okula gidip de mezun olamayan tek hıyara denk gelmedim. Demek ki neymiş, okul kafa işi değil, sabır işi. Tekkeyi bekleyen çorbayı içer hesabı.

Belki sana komik gelecek ablacım ama gerçek bu, insanın okuması için boş vakti olması gerek. Okuyabilmen için okula gidecen bir, bütün o tarihiydi, coğrafyasıydı ıvır zıvırı dinlemen için de kafada boş yer olacak, bu da iki. Yeter mi, yetmez, evde de boş oda olmalı. Biraz boşluğa ihtiyaç var yani. Ben çocukluğumdan beri çalış-

tım. Eve bakmam gerekiyordu ablacım, ben de çalıştım. Tamam aç açıkta denmezdi halimize, çok şükür bizim peder en kötü gününde bile para getirmiştir eve ama bizim nüfus küçük bir kasaba, tek başına adam nasıl yetişsin... Ben de en büyüğün bi küçüğüyüm, ablam çalışıyordu, bu bana koyardı, fırın kapağı mıyım gamsız olayım, ben de çalıştım. Aklına gelen ne iş varsa hepsini yapmışımdır, ayakkabı boyadım, fırında çalıştım, tekstile gittim bi süre, daha bir sürü şey, elimi açmadım kimseye, kimseye el açmadık çok şükür Allahıma peygamberime.

Benim kafa hep doluydu. Ben hep kurardım kafamda. Ne olacak halimiz diye. Sanki yedi çocuğu babam değil de ben yaptım. Yaramaz adama bu kadar düşünmek. Bak yaşıım otuz üç, kafada siyahtan çok beyaz var, kokarca yavrusuyum sanki mübarek.

Bizim ev göt kadar. Affedersin ablacım da babam anamı sevmek istese, canlı yayın geçiyorlar bize, şapır şupur falan fiskos. Ben onların yerinde olsam kıpırdamazdım, iyi yine yetiştirmişler yediyi, bu tutanı, tutmayanı da say, o şartlarda randıman fena değil, öpüp koklaşmıyorlar da İnönü'de deplasmana çıkıyorlar, o misal.

Okumak zor iş, orası kesin. Mesela Yusuf zeki çocuktu, bana kalırsa buraya göre fazla zekiydi. Böyle hep bi şey arıyor gibiydi. Aradığının da ne olduğunu bilmiyordu bana kalırsa ya arıyordu. Bi ara bu kitaplara taktı kafayı, ya sıyırdı dedik ya kibar oldu oğlan. Elinde koca koca ciltler, kütüphaneden buraya taşındı, sonra birileri kurcaladı mevzuyu; biri dedi kendini dine verdi, biri dedi yarım kalan imanını da yitirdi. Hangisiyse sevabı da ona, günahı da boynuna, ben bilmem, sıkıntısı, tasası bana düşmez. Ama düşündüğümü söyleyeyim ablacığım, buranın insanı değildi, hastanede mi karıştı, yoksa yüce Rabbimin bi bildiği vardı da onu sınava mı koştı, bir şey diyemem ama gün olurdu hayali fener gibi gezerdi.

Yusuf dersin, şunu yapalım, bunu yapalım, yok derdi. Gider kahveye, onca insanın arasında oturur, okey şakırtıları arasında bütün gözler onu izlerken okurdu. Ben o seste kitap okumayı geç ayakkabımı bağlayamam, demek içinde varmış. Kahve dediğin nedir ki, ya duman altı maç yayını ya emeklisporun gazete keyfi, evden kaçan soluğu burada alıyor.

Bende bi numarası vardı Yusuf'un, hatta tesadüftür geçenlerde bi deneyeyim, arayayım dedim hayırsızı, yüzünü gören cennetlik diyeceğim, başka bi herif açtı, numara mı devrolmuş, artık beni mi yediler bilmiyorum ama sen nasıl arıyorsan Yusuf'u ben de öyle aradım, birkaç kişiye sordum, ne var ki ulaşamadım.

Anasını babasını bile aramıyor diyorlar, Zarife anaya gittim, bizim deli oğlandan haber var mı dedim, kadın gık mık edip başlamasın mı ağlamaya... O ara bi sövdüm Yusuf'a, insan anasına bunu yapar mı dedim. Ne derdi var anlamadım, ulan hepimizi siktir et, neden ananı aramazsın, görmezsin, eğer bi yerlerde geberip gitmediyse diyorum ya parayı vurdu ya ibne oldu.

Benim kafa bu kadar basıyor ablacım. Aile mevzusu benim hassas noktam. İki elin kanda da olsa, ananı babanı soracan, kardeşlerini bi arayacan di mi? Ha, demedim, belki biliyordur; üç kardeşi daha var Yusuf'un, iki abisi, bir ablası daha doğrusu. Yusuf, en küçükleri.

Yusuf bir ağacın gölgesinde buldu beni. Bütün bedenimi kaplayan dayanılmaz bir acı duyuyor, çaresizce çırpınıyordum. Bir dalın tepesinden düşmüştüm buraya. Ense kökümde şiddetli bir acı hissetmiştim. Bundan başka bir şey de hatırlamıyorum zaten.

Yusuf ellerini bana uzattığında tüm dostlarım bulundukları yerlerden havalandılar, onun tepesine üşüştiler. Çılgınca bağıyorlar, daireler çiziyorlardı. Gök kapkaraydı. O kısa süre içinde insanların bizden neden korktuğunu anladım.

Bir an için duraladı Yusuf, en yakın dostlarımdan birinin, kafasını gagalamasına ramak kalmıştı. Sonra sadece hemcinslerimde gördüğüm bir cesaretle, yüzünde bir gülümseyişle yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi geri dönüp baktığımda o ânı büyüleyici buluyorum, oysa ondan korkmuştum.

Devrilmiş yatıyordum. Bir-iki gaga hamlesi savurdum ona, oralı olmadı. Kanadımı ve başımı yokladı Yusuf. O sırada tüm dostlarım hâlâ çılgınca bağışıyorlar, pike üstüne pike yapıyorlardı. Arkadaşlarımdan birini elinin tersiyle tokatladığını hatırlıyorum. Kendini korumak istemişti elbette ama öfkelenmişim, beni korumaya çalışanlara bunu yapamazdı.

Ellerindeki kanı gösterdi bana. Bir şey anlatmaya çalışıyor, yüzüme bakıyordu. Durumumun ciddiyetiyle anlatmak istediği. İki avucunu dostça açtı bana ve tüm gövdeyi alttan kavradı. Teslim olmuşum. Başka da yapacak bir şeyim yoktu. Sonra Yusuf beni dostlarıma doğru kaldırdı. Şimdi hepsi inanılmaz geliyor bana. Onlar çevremde daireler çizerek beni selamlıyor, bir yandan da acı çığlıklar atıyorlardı.

Yusuf'un avuçlarında, göğsünün hizasındaydım. Kalbinin atışını duyuyordum. O da heyecanlanmış hatta belki bu cesur genç adam biraz olsun korkmuştu. Ama beni orada öylece bırakıp gitmektense kargalarla dolu bir gök havuzuna kendini bırakıvermişti.

Beni tanımadığım bir yere götürdü. Peşimizde arkadaşlarım. Yarama pansuman yaptırdı. Oradan birtakım ilaçlar, merhemler, bir kafes satın aldı. Kafes çok korkutmuştu beni. Ömrümün sonuna kadar bir insanın tutsağı olacağımı düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Buna karşı yapacak hiçbir şeyim yoktu. Ağır bir kaza geçirmiş ya da saldırıya maruz kalmış, düşüşün veya darbenin etkisiyle bir kanadımı kırmıştım.

Evine gittik. Günlerce baktı bana. Hiç üşenmeden yemekler hazırladı. Galiba bir kere daha, sonradan veteriner olduğunu öğrendiğim beyaz giyimli adamın yanına götürdü. Günlerce konuştu benimle. İyi olacağımı söyledi, anlamını bilmediğim, benim için hiçbir şey ifade etmeyen uzun cümleler kurdu ama yine de hepsi iyi geldi.

Arkadaşlarımdan bazıları odamın hemen karşısındaki ağacı mesken tuttular. Günlerce orada beklediler. Yusuf, kafesimle balkona çıkarırdı beni. Onlara gösterir, sanki iyi olduğumu haber verirdi ki onlar da yatışsınlar, sakinlesinler. Öyle de oldu, önce onlar yatıştılar, sonra ben iyi oldum.

İnsanlar kargalar hakkında yalan yanlış şeyler bilir-

ler. 200 yıl yaşadığımız masalını anlatır dururlar mesela. Oysa birçoğumuz 10-15, bilemedin 20 sene içinde göçer gideriz bu dünyadan. En uzun yaşayanlarımız 30'unu zor görür. Neden böyle şeyler uydurur insanlar, bir fikrim var. Zekâmız konusunda duydukları şaşkınlığı bir küçümsemeyle geçiştirmek isterler kanımca. Uzun yaşadığımız için öğrenmişizdir bazı becerileri yoksa o kadar da zeki değilizdir. Belki de daha iyi bir niyet vardır bunun altında, kestiremiyorum. Büyücülerin dostu olarak bildikleri bizlerde derin bir bilgelik gördüklerinden, uzun yaşadığımıza inanmış da olabilirler.

Sonunda toplarladım. Kanadım düzeldi. Yusuf da tıpkı söz verdiği gibi iyileştiğim günün hemen ertesi beni balkonundan uçuruverdi. Sevinçten deliye dönmüş ve ondan şüphelendiğim için utanmıştım. Herkes kötü olamazdı. İnsanların hepsi bize bir düşmana bakar gibi bakmıyorlardı demek.

Her gün giderim Yusuf'un penceresine. O varken giderdim, şimdi yok, yine de gidiyorum. Bir gün buraya, mahallesine geri döneceği günü hayal ediyorum. O zaman ona eşi benzeri görülmemiş bir karşılama yapacağım. Öyle umuyorum. Düşünün, Yusuf ortamızda yürüyor ve biz yüzlerce karga, kapkara bir bulut halinde onu çevrelemişiz. Ne güzel olurdu değil mi?

Babuş, karının kalça bi dönüyor, göt demeysin, öyle bi tekerlek. Benim oğlanın daire çizmekten bitap düşmesini geçtim, ulan bunun yıpranma payı var, kaskosu yok. Bi yandan karıya yetişmek için çırpınıyorum bi yandan sikim dönmekten yuvarlaşır mı onun dört işlemini yapıyorum. Allahım o ne kavisler, ben sekizi bilirim de arkadaş, karı seksen sekiz çiziyor, ya baltanın sapını bırakacağız diyorum ya elimde bilardo topuyla kalacağım. Yalnız karı çılgın atıyor. Ben öyle sikiş görmemişim o güne kadar, bedelini öder gidersin, kısa dönem askerlik misali, saniyesinde arka kapıdasın, az biraz flört edip birini atarsın yatağa, Rahibe Teresa çıkar. Yok, öyle olmaz, yok böyle olmaz, lan ölü sikecek olsam mezar kazardım, seninle işim ne?

Neyse babuş, şimdi bu cıvıra ben yapıştırıp geçeyim diyorum ama hiç alla beni pulla beni çalmıyor kanalda. Uzattıkça uzatıyor, ben bunun kasık kemiklerini hissediyorum, diyorum ki karı mı zayıfladı, ben mi kastan ibaret kaldım... Yalnız, motordaki triger kayışı benim arabada yok, o fır döndükçe dilleri, dudakları, benim oynar başlıklıya çarpıp duruyor. Benim supaplar iyice açıldı, pompa canlı ama soğutma sistemini devreye sokamadık, yanıyoruz anlayacağın. Babuş, tam o sırada karı bana at-

tırmasın mı? Vay amına koyiyim dedim, o nasıl şey öyle... Attırmak diyorsam, arazöz hortumuyla yıkıyor beni, ben işiyor sandım, ne sanayim amına koyiyim. Başıma daha önce gelmemiş böyle bi şey. Bi kendini kasti, kendinden geçti, ben böyle tuvalet gibi bakıyorum ona. Daha önce görmedin mi dedi? İşiyen karı mı diyecem, demedim. Karı boşalmasıymış bu, bazılarında olurmuş. Adını da dedi de, işim olmaz, tutmadım aklımda, yabancı bi kelime. Yok, gık, mık dedim, tabii bizi çömez sıklet sanmasın diye kıvırıyorum ama çaktı tabii gözlerimden durumu... Ya, çok tatlıydın, söylemek istemedim dedi, bazısı rahatsız oluyor. İçimden sayıyorum ben buna, ulan tatlıysam neden vebalini ben çekiyorum diyorum. Yalnız bir yandan da hoşuma gitti durum. Karı boşaldı, kanıtı orada, Niyegara Şelalesi.

Hadi devam edelim, dedi, eyvallah allimallah dedim, ben daha patlamamışım, çok şükür dedim, nasılsa boşaldı, şimdi sıra bende, yalnız benim ortancayı daldırdım buna, sürahiye parmak soktum sanki. Öyle ıslak ki, bende sürtünme kuvveti sıfır. Nasıl olacak bu iş derken ben babuş, bu bir daha gelmesin mi? Lan oğlum dedim, tripleks manzara diye geldin, Hazar Gölü çıktı. Neyse biz, bununla şapada şupada devam ettik, yalnız tüm zorluğuna rağmen müthiş bi yanı var işin. Karı işi biliyor, onu geç senin erkekliğin saray tavanı. Öyle yükseldim ben. Sonunda biz beraber bununla, gözlerimizin içine baka baka bi geldik, benim cenaze yıkıldı üzerine. Yan yana uzandık, hazırda cigara vardı ona uzandım ben, çaktırmadan aşağıya bakıyorum, yağmuru yeni yemiş toprak gibiyim, tohum at, sikimde filizi o an boy vermezse şerefsizim. Bi de bir korku aldı beni, adamı müptelası yapacak hadise, bağımlısı olursak yandık, ot değil, bok değil ki torbacısı olsun, sahibinden attıran karı aranıyor mu yazacağız internet sitesine.

Benim eski manita orgazımda sahne alıyordu misal. Boşaldın mı diyorsun, ıh, ihhh falan, anlamıyorum gerçekten boşaldı mı beni mi boşa alıyor... Gözleri yarı açık, ağızda bi inilti var da bunun gibi kanıtlı değil ki ne diyecen, eh, inşallah diyorsun içinden. Ne kekler yendi böyle yıllarca. Boşaldın mı, ihhh ihhh, boşaldım sevgilim. Yalnız karının boşalması bi tuhaf oluyor babuş, bir yandan siktiğinden eminsin, tövbe estağfurullah bi yandan arada sana kaydı gibi geliyor, lan ben mi sikildim diyorsun...

Biz biraz dinlendik, karı dedi ki hadi yan odayı tıklatalım. Benim de canım Yusuf'un attığı kızı çekiyor zaten, esmer güzeli bi şey. Böyle fındık kadar, al kızı bak, karıyı bile diyemiyorum, duvarları gez dolaş. Ben belime doladım bir şey, geçtim yan odaya, bir-iki tıklattım kapıyı, Yusuf bir dakika dedi, açtı kapıyı, ikisi de çırlıçplak ben kafamı bi çevirdim şöyle. Oğlum dedi Yusuf, korkma sendekinin aynısı, gülüyor bi yandan pezevenk, beni de bi gülme aldı. Dedim, Funda, öyle dedim, o kadar diyebilirdim.

Bizim daha iyi bir teklifimiz var, dedi Yusuf, dörtlü yapalım. Lan, oğlum diyeceğim, Funda arkamda koşa koşa bitmesin mi, ben varım diyor. Babam içime kaçtı sanki, hasbinallahu ve ni'mel vekil diyorum, üçü de bana bakıyor, okeye dördüncü arıyorlar sanki, öyle rahatlar. Ulan dedim, bu ne rahatlık, ben böyle olay görmemişim o güne kadar. Ekibin korkak tavuğu, cici oğlanı gibi kaldım, karizmayı çizdireceğime kestaneyi çizdiririm daha iyi dedim, kafayı sallamış bulundum. Daldık odadan içeri, ben aslında esmeri kafalasam da yan odaya atsamın derdindeyim ama kimse benim tilkilerden haberdar değil, gerçi benim tilkiler de durumdan habersiz değil anlaşılan.

Şimdi nasıl yapacağız falan dememe ramak kalmadan, Funda sırtüstü uzandı yatağa, esmer de buna kıvrıldı, başladılar öpüşmeye. Esmer deyip duruyorum, kızın

adı yok cismi var bende, sonra öğrendim de unuttum gitti. Funda'yı unutmam yarrak mümkün...

Babuş, bunlar öpüşüp koklaşırken ben şaşkın şaşkın Yusuf'a bakıyorum, izci çocuklar gibiyim, oymak beyini takip edeceğiz. Yusuf, hazır kıta amına koyiyim, benim veletse pıstı, sindi, yuvasına çekildi. Millet sevişiyor ben çengel bulmaca çözüyorum. Funda, ben ikinizi de alırım demesin mi? Ben sandım birimiz önden birimiz arkadan dalacağız, ben arkayı alayım bari diyorum, filifotoya bayıldığımdan sanma babuş, bi daha yüzecek ne cesaretim var ne halim. Ulan meğer karı açmış inciri beraber yiye-
lim istiyor. Babuş, sik sike degecek yani. Oğlum, diyo-
rum kaç kurtar kendini burdan falan. Yusuf gülümseye-
rek baktı bana, önden davran dedi. Ben öyle espri yap-
cam ya leydis först, diyorum. E, peki, dedi Yusuf, yattı
karının üzerine, esmer de Funda'nın ağzına oturmasın
mı? İkshemstır'a video yüklüyoruz herhalde dedim, şaka
değil lan, odada kamera var mı diye bakıyorum.

Bunlar başladılar oynaşmaya, oynaşma dediysem yi-
yişiyorlar. Funda, hadi ama, diyor bana. Ben de kem küm
izlemesi de başka güzel, biraz yırtayım diye, böyle biraz
açık saçık laflar da ediyorum ama sen ne dersen de eyle-
min yok, fil in di bilenks bizimkisi. Sonra Yusuf döndü,
geldi yanıma babuş, sikimi hop diye tutmasın mı, davet-
le gelmiyorsan zorla getiririz diyor gülerek. Lan piskopat
mısın, sapık mısın diyeceğim, yalan yok az korkuyorum
Yusuf'tan. Nedenini sorma ben de bilmiyorum. Lan be-
nim en son babam pipimi tuttu çocukken. Babuş, öyle
geldik Funda'nın yanına, benim sik Yusuf'un elinde, ya-
rım metre içinde süt dökmüş çocuk gibi duran alet bü-
yümesin mi? Kafama sıksalar daha iyi.

Medrano Sirki yanımızda park ve bahçeler müdürlü-
ğü kalır, kaydırak mı desem, salıncak mı, tahtıravalli mi,
bizde öyle numaralar. Resmi düşün babuş, Funda sere

serpe uzanmış, dolgun memelerini avuçlamış, esmerin çanağını yalıyor, esmer bize doğru dönmüş, iki elinin tırnaklarını bi saçlarına geçiriyö bir dudaklarına, yetmiyo ya yüzünü tırmalıyo ya göğüslerini tokatlıyo, bir de küfrediyo kendine, memeleriyle konuşuyo, bir işe yaramıyorsa-
nuz işte diyor, ananıza bakın da orospuluk öğrenin, anaları da Funda oluyo malum. Funda da bir yandan bunu ısı-
rıp yalıyor bir yandan da kışını tokatlıyor. Bizi sorma diycem ama anlatıyorum, yanlış anlama babuş ama anlatırken de kalkıyor benimkisi. Biz Yusuf'la güçlerimizi bir-
leştirmişiz, dalıp dalıp çıkıyoruz. Yalnız ben artık kopmu-
şum, kaygıları çöpe atmışım, işin tadını çıkarıyorum, son-
ra eve gidince ağlarsın diyorum kendime.

Az sonra bizim karı ikimizi de yanardağ gibi dışarı atmasın mı? Ben yere devriliyordum resmen. Yusuf'u şöyle bir gördüm tek ayak üstünde gerisingeri zıplarken. Ben coştum bu sefer, Yusuf musuf tanımam dedim, sikiş-
te olan sikişte kalır, yürüdüm karıya, Yusuf da geldi, biz yine voltran. Yalnız babuş, ben çok formula izledim, öyle pist görmedim. Şumayer'in ekibi gibiyiz mübarek, biri-
miz tekerlekleri değiştiriyor, diğeri karının yağını veriyor, öteki yangını söndürüyor.

Yusuf bize geldi. Fal bakıyormuş, her gördüğü çıkıyormuş, bakma dedim. Sana bi ilim teveccüh edilmiş olabilir ama bunu böyle kullanmak doğru değildir. Yola gireceksen bu işlerden vazgeçeceksin, bildirilmiştir bu. Âlemler vardır ama birbirinden ayrılmıştır, bir bildiği var güzel Allah'ın. Ölüler, cinleri, ruhları rahat bırakacaksın. Bu bir radyo kanalını açmaya benzer, ararsan bulursun ama onlar da seni bulur, kamil değilsen baş edemezsin. Neyiyle, en çok da kibriyle. İnsan böyle ilimlere vâkıf oldu muydu, önce bir kibirlenir, bunu becerisi sayar, kendinden görür. Oysa hakikat öyle değildir. Hakikat başkadır.

Bu bir testtir, İbn Arabi hazretleri dua bile etmeyin der. Neden der bilir misiniz? Tuhaf değil mi, dua bile etmemeyi salık verir. Kabul olabilir çünkü dualarınız. Ama insana yolda tam teslimiyet gerekir, bu ne demektir peki? Kendin için hayrın nereden geleceğini bilmediğini kabul etmektir bu. Dua nedir, kendin için bir şey dilemektir, ne dilediğinin önemi yok, özü şu evladım; ben kendim için hayırlı nedir, onu biliyorum demektir bu. Amma velakin yüce Rabbimden başka kimse hayrın nereden geleceğini bilemez. Biraz düşünün, hemen anlayacaksınız, hak vereceksiniz bana, yaşınız buna elverir,

gençler bunu anlayamaz belki, bu da normaldir. Genç talep eder, iştahlıdır, iştahı onu ele geçirmiştir, e, bi de hayat memat mücadelesi verdiği yaşlardadır bunlar, değil mi? Anası, babası, sevdiği ondan bir şeyler beklemektedir. Genç de ne yapar, o beklentilere göre kendine bir dünya kurar kafasında. Lakin insan biraz yaş aldığında, hayır gördüğü yerde şerri, şer gördüğü yerde de hayrı bulduğu olur. Aydınlık sanar zulmete düşer, gece diye gördüğü gündüzdür. Bunu insan hayatla anlar. Demek ki tam teslimiyet mühim.

Fal bakan, fal baktıran ne yapar peki, dua eden ne yapar? Bir şeyi iştahla arzulamaktadır. O şey olacak mı, olmayacak mı ya onu öğrenmenin, işler istediği gibi değilse ona göre tedbir almanın derdindedir ve Allah'a tevekkül gösterdiğini sanarak gizliden gizliye ona sipariş geçmektedir. Yadırgama evladım, ben biraz böyle konuşurum, ramazanda da şarabımı içerim. Bize yasak yoktur, arife her şey birdir.

Yusuf, düşler de görmekteydi, bunları da bana yazmasını söyledim. Biz psikolog değiliz elbette, düşleri başka okuruz. Haberci düşler vardır, onları okuruz. Ama esas mesele benim okumam değildir, o yazdıkça kendi kendini görecektir kendi kitabını okuyacaktır. Düşler insanın kendi sahifeleridir. Onları toparlarsan kitabın olur, ha, o kitabı da hayata geçirdin mi, o zaman işte hakikat mertebesinin kapıları önünde açılır.

Özel bir gençti. Özel derken, her Allah'ın kulu özeldir, biriciktir ama kimisi liyaketen biraz öndedir. Bu makam, mevki işi değildir, ona sanki terbiyesi önceden verilmiştir. Her işin eğitimi var, değil mi? Araba kullanırsanız, ehliyetini alırsınız. Telefonunuz var, az evvel cebinize koydunuz ama onu da kullanmayı öğrendiniz değil mi? Onca okul, fakülteler ne için? Hep merhale için eksik olan ilmi tamamlamak için. Ama insan kendi-

ne geldi miydi, kendini hazır bulmuş hisseder, oysa insan da bir merhale işidir. Niyazi Efendi Hazretleri der ki: Hayvan nice anlar, hayran olan anlar bizi.

İnsan hayvandır desen kızıyorlar bugün. Elbet insan-da eşref-i mahlukatlık var, ama sen onu tamam etmezsen hayvansın, hatta hayvandan da aşağısın. Hayran kim, işte o insandır ya da insan olmaya namzet bir adaydır. Yusuf bu kumaştan dikilmiş bir hırkaydı. Soruları vardı, soru sormak mühim. Habibullah ne buyurmuştur, soru ilmin yarısıdır demiştir. İnsanın kendisi de bu dünyaya atılmış bir sorudur, ilmin yarısıdır. Bebelere bak, hayretle bakarlar dünyaya. Bu sorudur işte. Sonra yavaş yavaş yanıtlarla dolar zihni. Dikkat buyur, akıl demedim zihin dedim. Akıl, akıldır çünkü. Aynı şeydir ama fazlasıdır.

Yusufçuk soruları olan genç bir evladımızdı ancak Allah'ın sevdiği kullarındandı, Allah şüphesiz tüm kullarını sever ama yola talip olanı sevgisinin şefkatinden bir başka yararlandırır, istifade ettirir.

Çok rüyalar anlattı bana Yusuf, ben sonunda şuna hükmettim, Hızır Aleyhissellam kendisine el vermişti, hırkasını da esasen ondan giymişti. Bize de ona bir nevi nebi-lerden öğrendiğimizin rehberliğini yapmak düşmüştü.

Yusuf, âdemliğinin farkındaydı, mesele kuvvede olanı fiile çıkarmaktı. Bu büyük iştir ancak rızayla başlar. Rızanın söylemesi kolaydır, kendisini göstermek güçtür. Düşünün evladım, başınıza gelecek her şeye rıza göstereceğinizi düşünün, dehşet verici gelecektir, ne var ki insan tuhaf bir mahluktur, akı kili olur, kiri olur, onu yakar, pisletir. Şöyle düşünün, siz rıza göstermeseniz ne olacak, hayatın eliyle yüce Rabbimin buyurduğu yaşanmayacak mı? İnançsız mısınız, o zaman da şöyle düşünün, başınıza gelen kötü ve iyi şeyler sizin ne kadar tasarrufunuzdaydı? Rıza vermeseydiniz olmayacak mıydılar ya da rıza gösterdiniz diye mi oldular? Rıza, dua değil

bir anlayıştır. Hayatı kabulleniş... İnsan bir kere böyle düşünmeye başladı mı, hayrın kapıları önünde açılır, çünkü insan şerden azade değilse de artık her şerde bir hayır bulur. Bu ne kendini kandırmadır ne de oyalama. Bu hakikiliktir. Hakiki olanı anlama.

İbn Arabi şöyle buyurur bir şiirinde: Âlem bir hayal, kuşku yok buna / O da Haktır aslında / Kişi bunu anlamışsa / Hazırdır yolun sırlarına.

Yusuf hazırды, hatta hazırdan fazlaydı. Geldi, rıza gösterdi, benden razı oldu, girdi yolumuza. Uzun zaman oldu görmedim, Allah'a giden yollar pek çoktur, benim ona itimadım tamdır, bir yerlerdedir, yolunu aramakta belki kolay belki zor yoldan kendini kazımaktadır.

Evladım, şunu kulağınıza küpe yapın: Âlemden daha iyisi yoktur.

Üç-beş kez kurtardım ben bunu. Emniyetten de aldım, savcılıkta da yanında durdum. Cezaevinde yattı bir süre, orada da yanında ben vardım. Hiç para almadım. Sorsanız kendime profesyonel derim ama baktım iyi bir çocuğa benziyor, bulunduğu çevre, şartlar onu o yollara çekmiş, düşürmüş diye düşündüm. Ama içinde serserilik varmış, vefasız çıktı.

Yıllardır meslekteyim, iyi kazanıyorum, onlarca müvekkilim, danışmanlık yaptıklarım var ama yine de hata yapıp insana güvendiğim oluyor. Çünkü bizim de insana ihtiyacımız var, biz de arada sırada müvekkillerimiz üzerinden hukukun sadece bir yasa meselesi olmadığını, aynı zamanda bir adalet meselesi olduğunu hissetmek istiyoruz. Bana kalırsa ben bu saiklerle baktım Yusuf'un dosyalarına. Kader mahkûmu derler ya, onu öyle gördüm. Yoksa kolay kolay çürük tahtaya basmam ben. Basaydım yüz kere biterdim. İsmet Evliyagil'in kızıyım, babam yetiştirdi beni. Ondan iyi usta bulamazsınız.

Henüz öğrenciyim, babamın yanında çalışıyorum, yeni çalışmaya başlamışım, yazlığa dönüyorduk. Arabayı babam kullanıyor, ben yanında oturuyorum. Az önümüzde iki araba birbirine giriyordu, ben çılgığı bastım kazanın atlatıldığını görünce aman çok şükür dedim. Ba-

bam, rahmetli şöyle bir baktı yüzüme. Bir avukat dedi, kazayı kendi lehine çevirir, bunu unutma kızım, dedi. O iki kişiden biri senin müvekkil adayın olabilirdi. Ola ki kazayı yaptılar, iş büyüdü, çözemediler, yapacağın şey belli; arabayı yavaşça sağa çekeceksin, ineceksin, önce geçmiş olsun diyeceksin, ardından gözünü kestirdiğine becerebilirsen her ikisine birden kartını vermenin yoluna bakacaksın. Avukat meseleye böyle bakacak derdi, yoksa aç kalır.

Babam hakkında anlatacaklarım bitmez. Ciltler dolusu kitap olur. Bir keresinde de iyi avukat kime denir demişti, ben müvekkilini kurtarana diye atlamıştım. Şimdi güldüğüme bakmayın, o zaman nasıl inanıyorum bu söylediğime, toyluk tabii. O da gülerek bakmıştı bana, hayır kızım demişti, parasını kurtarana denir. Akşamında öğrendim, müvekkillerinden biri ödemesini yapmamış mı, geciktirmiş miymiş neymiş. Ben Yusuf'ta bu iki öğüdü de unuttum, kulak arkası ettim. Kaza yapmıştı, bıraksam iş başına dolanırdı, ben dolanmadan kurtardım, kıymetimiz az oldu daha da fenası bilinmedi. Öte yandan parayı hiç düşünmedim, talep etmedim, amme hizmeti yapıyorum sanki. Öyle olsa iyi yine, derdim ki devlet az da olsa para veriyor nasıl olsa.

Birilerinin vesilesiyle tanıştım Yusuf'la. Bir-iki arkadaşım bunu bi yerlerden tanıyormuş, geceleyin bizdeler Yusuf'u çağırdılar. Kapıdan içeri girer girmez kanım kaynadı çocuğa, nasıl temiz yüzlü, kibar, kim olsa kanar. Gece ilerledi, herkes yemiş, içmiş, yorgun... Biz ikimiz çekildik bi köşeye sohbet ettik. Bir o ayakta bir de ben. Güzel de konuşuyor, okumuş etmiş akli başında biri sandım. Sonra öğrendim lise terkmiş ama belli konularda yetiştirmiş kendini, şimdi şöyle düşünüyorum, belki de bu bizim çevremiz gibi çevrelere girmek için yaptığı bir idmandı, hazırlıktı. Ancak elbette insan ne kadar okursa

okusun geldiği yerin kokusu ona sinmiştir. Bunu da hep söylerdi babam. Davul bile dengi dengine.

Ben gel zaman git zaman Yusuf'la arkadaş oldum. Birlikte içmeye gidiyoruz, konserlere gidiyoruz, müzeye bile gittik, hatta biletleri o almış, bana da sürpriz yapmıştı, hiç unutmam bi Picasso sergisine gitmiştik. Gerçekten bir şeylerden anlıyordu, ben onca yurtdışı gezisi yaptım onca müze gezdim, onunla geçirdiğim o günden aldığım doyumunu almadım.

Benim eski eşim derya deniz bir adamdı ama her şey kuru ve yavandı onda. Size resmin tarihçesini anlatsın, akımlardan söz etsin, Monet'den girsin, Klee'den, Cézanne'dan çıksın, öyle donanımlı bir adamdır çocuğumun babası, bununla birlikte bir şey anlatmaya başladığında kitap gibi konuşur ama insanı uyuturdu. Resimler canlanmaz, hepsi ölü bir tarihin parçası oluverirdi. Yusuf'la öyle değildi, neyi yaparsa yapsın içinde yaşıyor gibiydi, bir şeye hayran mı oldu, onun gözleriyle bakabilirdi hayata. Demek bu alt sınıftan da öğreneceğimiz şeyler var dedim ben de kendime o zamanlar.

Ben o zaman yeni dulum. Diyorum ki dulluğun tadını çıkaracağım, bu da denizci misali her limanda bi sevgili yapmış kendine, bana kalırsa beni de öyle hafif bir kadın sandı. Dulluğumun tadını çıkarıyorum dedim ama erkek aramıyorum kendime; geziyorum, tozuyorum, bağımsızlığımı, yalnızlığımı kazanmışım, özgürlüğümü kazanmışım, gün benim günümdür diyorum. Bir gece yakınlaştık bununla. Ben de neyim var neyim yok döktüm ona. Eski eşimle dertlerimi anlattım, çocuğumla ilgili problemlerimi saydım, güzelce dinledi bu. Sonra sen anlat hadi, dedim. Ses yok. İyiyim ben falan dedi. Dertsiz insan olur mu? Beni konuşturup soydu soğana çevirdi, karşımda öyle duruyor, bu eşitlik mi? Israr ettim, bu yine aynı şeyleri tekrarladı durdu. Bi pavyonda sahne alan ka-

dınla aşk yaşamış, biliyorum çünkü vukuatlarından biri onunla ilgili, onu kurcalayayım dedim, kesti attı konuyu ama ne kesiş. Yarasına bastım, dedim. Yarada maden gizlidir, dosyaya böyle bakarız biz. Biraz daha kurcalamaya başladım, savunmaya geçti. Tamam dedim doğru yerdeyim, ama dostça yapıyorum bu araştırmayı, onu söyleyeyim, kötü niyetim yok. Yusuf'a mı kaldım, onun gibi yüz binlercesi var.

Bu kabalaştı, bi sertleştı, ilk defa öyle görüyordum onu. Şaşırdım ne var ki üzerinde durmadım. Belki biraz alkolün de etkisiyle onu da teskin etmek için Yusuf demiş bulundum, pavyon kadını işte. Şimdi düşününce çok hoş gelmiyor tabii bunu söylemiş olmam, belki bu kadar dan diye söylememeliydim gerçekleri. Bu da kendini aşağılanmış saydı herhalde, oysa ben alçakgönüllü davranmışım, ona üstten bakmamışım, evime almışım, zaman ayırmış, o karakol senin bu mahkeme benim koşmuşum, aşağılayacak olsam bunları yapmam. Kompleks yaptı herhalde. Benim altımda jeep var, oğlum özel okulda okuyor, onun da o zaman parası var belki biraz ama o kadar, bi kendine yeter. Hemen mesafe koydu aramıza. Oysa ben ona o zamanlar acaba liseyi dışardan bitirsen mi diyorum, üniversiteye girsen mi, tamam belki yaşı artık 30'u aşmış ama neden olmasın. Vallahi bana evet dese tüm eğitim masraflarını üstleneceğim, çünkü bir yerden sonra aramıza bu sınıf farkı girecek biliyorum, biraz kapansın istiyorum.

Ben bunları düşünürken o ne yapsın beğenirsiniz. Sana borcum ne kadar dedi ertesi gün. Benim başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Sen bana borcunu ödeyemezsin dedim, gerçekten öyle. Kendini satsa benim ücretimi karşılayamaz, dostluğumdan hiç söz etmiyorum bile. Bunları söyledim ona. Sen yine de söyle dedi bana, ben bileyim, belki hepsini değilse de bir kısmını öderim.

Ben hemen o konuşmayı önceki geceye bağladım, ağırı-na gitti tabii gerçekler. Pavyon karısı dedim ya sevgilisi-ne, o koydu buna. Yalan mı söyleyelim, pavyon karısı değil miydi sevgilisi, kendisi bir işçi çocuğu değil mi, ben bunları söylemeyince gerçekler değişiyorsa tamam. Ama gerçek bu, hakikat bu.

O günden sonra aramıza bir soğukluk girdi. Ben yine de iyi niyetle birkaç kez yazdım buna. Ofise, eve davet ettim, yüz yüze gelirsek yumuşar diye düşündüm. Gözlerime bakınca onu önemsemişimi anlar, belki her şeyi bir daha gözden geçirir, özür diler diye umdum. Ne yaptı dersiniz, borcum ne kadar deyip tekrarladı durdu. Ben de en son dayanamadım bastım kalayı. Bir daha ne aradı ne sordu karaktersiz herif!

Bizim koğuştaydı. Az yattı, üç-dört ay herhalde. İlk mahpusluğuydu, ilk mahpusluk unutulmaz, sonrakilerse birbirine benzer. İnsan her boka alıştığı gibi buna da alışır. Yıllarca yatıp bi temiz hava alıp dönen çok adam tanıyordum ben. Hayat basardı öylelerine. Bunlar genelde tam ipsiz sapsız takımıdır, bu paranteze Yusuf girmez tabii.

O ilk gün, adamın önünde arkasında demir kapılar açılıp kapandıkça Allah yarın çıkacaksın dese, insan ona inanmaz. Ebediyen yatacak sanır kendini. İnsana umut gerek elbet. Kısa sürede toparlar kendini birçoğu. Hesaplar kitaplar yapmaya başlar, şöyle olursa bu kadar yerim, böyle olursa şu kadar. Yusuf ilk geldiğinde alı al moru mor olmuştu, dokunsan ağlayacaktı, dokunmadık, Allah kurtarsın dedik. Kâfirin şahı olsan, bu söz içine şöyle bi su serper. Allah, dediğin umuttur çünkü ne demişler, Allah'tan umut kesilmez.

Yusuf'u altıma aldım. Benim ranza boş, ben yukarıları seviyorum. Koğuş ağası da beni seviyor, barbutçuyuz biz, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor. Bu çocuk bende dedim, eyvallah dedi. Bu büyük iştir. Ağadan başkası kimseyi sahiplenemez, düşün öyle iyiyiz.

Bu garibim ilk gece hortlak görmüş gibi uyandı. Ranza bi sallanıyor, çökecek sandım. İndim aşağı, ter basmış

bunu, koğuşta mızırdanmalar falan oldu, ben kúçükten estim, bir-iki kişi de damladı yanıma. Aslanım dedim, normal bu, ilk gecen damda. Bu ölüler falan diyor, kekeliyor, bir şeyler diyor kekeliyor, biz bunun yüzüne su çarptık, nasıl titriyor, sanki buz yutmuş öyle. Ovaladık biraz sağını solunu, bizim doktor var koğuşta, doktor dediysem üfürükçüyle çıkıkçı arası bi şey, o şöyle yapalım, böyle yapalım dedi. Bi kendine getirdik, gardiyan mardıyan diye bağıracak halimiz yok, film mi çeviriyoruz, kendimizce kolluyoruz işte garibi. Tamam, çoğunun başına gelir de, yine de o vartayı yaymamak gerek, erkek adamı bozar böyle şeyler. Şüyu vukuundan beterdir, anladın sen? Biz abiliğimizi yaptık, bunu pamuk şeker gibi sardık, alnına sirkeli bezi koyduk, birini de başına nöbetçi diktik. Sabaha kadar sayıklamış bu öyle ufak ufak, ölüler demiş, kuyu demiş, babam demiş falan. Bu böyle üç-dört gün sürdü; bir ara keçileri kaçırıyor sandık, belkim dedik zaten bunun keçiler kaçmış da yakalamaya çalışıyor.

Sonra sonra anladık, buna arada görünürlermiş. Ben inanırım böyle şeylere, insan dediğın bi lokma kâinata. Yumuşarsan yutulursun, yumuşarsan hop der yutarlar adamı. Hem bu dünyadakiler hem öte taraftakiler.

Gülüp geçilecek, adam sen de denilecek hikâyeler değil, bizim Mami vardı, Muhammed, dünya tatlısı bi genç oğlan. Bunun kanlıları var, kafaya koymuşlar içerde bitirecekler. Puştlar bizim koğuştan da birini bağlamışlar. Çocuğu bitirecekler, kesin. Yusuf bir gün geldi yanıma, Barbut, dedi. Benim adım İsmail ama herkes Barbut der bana, yaşlı, genç fark etmez, öyle derler, öyle desinler. Yusuf önce Barbut abi diyordu, oğlum dedim, beni saymak istiyorsan sallayacaksın o abiyi dedim, herkes abi olur, ben Barbut'um.

Yusuf, bir rüya görmüş, Barbut sana anlatayım dedi. Mami'yi şişleyecekler. Böyle diyor, bu kadar net. Nasıl an-

ten varsa çocukta, nereden çekiyorsa, üç kişi demesin mi? Ben tabii şüpheyle dinliyorum bunu, biz hâlâ yarı deli gözüyle bakıyoruz buna. Biri de bizim koğuştan dedi, ben dikildim aynen. Kimden duydun, dedim. Rüya abi, dedi. İçimden geç şimdi rüyayı diyorum ama önce mevzuyu çözelim istiyorum, pratik olacaksın. Sonra ben Yusuf'tan alırım kaynağı diye düşünüyorum, bendeki hesap o. İsmi-ni de verdi, Kâzım diye bir herif var, üç-dört ay önce geldi bizim koğuşa, benim gözüm hiç tutmadı bunu. Mahpus sana şunu öğretir, bir adam çok el etek öpüyorsa ya da oturduğu yerde dürtsen sana yer açıyorsa onun ya büyük olayı vardır ya da her yola gelir. Büyük olayı vardır, hedefine kitlenmiş tazı gibi başka hiçbir şeyi umursamaz, kendine verdiği göreve sadıktır anlayacağın ya da karaktersizdir, her bok olur. Yusuf, Kâzım deyince bende bi karşılık buldu. Diğerleri dememle, iki isim daha vermesin mi? Ertesi gün soruşturduk, ikisi de Mami'nin memleketlisi çıktı. Tanımıyor ama Mami ikisini de. Biz nerede olur, nasıl yaparlar bu işi diye konuşuyoruz Oflu'yla o gün. Oflu, bizim ağa. Yusuf şişle çıkageldi. Dondurma gibi tutuyor elinde. O sırada Kâzım, keneften yeni dönmüş, kovboy filmlerinde olur ya herifler bi donar böyle, uzun uzadıya birbirini keser, öyle kaldık hepimiz. Kâzım bi hışım la kapıya atıldı, bizim erkete Vehbi kapıya yapıştı. Biz öttürdük bunu tabii. Ama ne ötme, ben diyeyim Bodrum Paşası, sen de Cumhuriyet Divası. Kâzım'ı canlı yem yaptık kefalleri yakaladık.

Ben Hatçe'min üniversite sınavını kazandığını da Hatçe'den önce biliyordum. Yusuf dediydi bana, tıp kazanacak, dedi. Düşün benim gibi adamın kızı, tıp okuyor, ben kesiyorum, o diyor. Bak kardaş, ben hayatımda üç kere ağladım, sonuncusu budur, sevincimden deliye döndüm. Tek gururum budur desem yeridir şu kör olası hayatta.

Yusuf'un marifetleri bununla da bitmedi ama biri var, benim için çok mühim. Hikâyenin kendisinden çok Yusuf'un oradaki hali tavrı mühim. Benim bir dostum vardı dışarıda. Kimsecikler bilmezdi ama öyleydi. Hanım üzerine çok gül kokladım, ahı mı tuttu ne, en son buna abayı bi yaktım, sorma itfaiyeyi yığsan söndüremez beni. Bu dışarda benim eski ortakla sıkı fıkı olmuş, dilim varmıyor, anla sen. Yusuf kıvranıyor, bana bir şey diyecek ama deliririm de bir şey yaparım diye korkuyor, bir yandan da susulacak bir mevzu değil tabii. Barbut'un bi şekli var, onu bozmaması gerek. Bunu bana dedi sonunda, ben bi volta atıyorum sanırsın olimpiyatlarda altın madalyaya koşuyorum, duramıyorum yerimde, uyuyamıyorum. Ben kafaya taktım, bitiricem bunları. Yusuf, yapma Barbut, diyor, aman Barbut diyor, yemin almaya çalışıyor, çıkmama da az var, bir senem kalmış şunun şurasında. Günlerce uğraştı benimle, kızım üzerine yemin aldı sonunda. Allah'ın bildiği olur Barbut, dedi, sen kulluğunu bil. Bende inanç var tabii elhamdülillah, ancak tepemizin taşı attığında yemini başımızda ekmekle beraber kırmasını da biliriz ama ona da yemin aldı bu deli oğlan. Yemini bozmayaçağıma dair yemin, onu bozmayayaçağıma dair bir yemin daha. Oğlum, dedim ben fırın bulur, on ekmek kırar istersem bu yeminleri tek tek bozarım dedim. Baktı gözlerimin içine içine, o zaman ben sana Barbut demem İsmail derim dedi. Bu bana büyük ders oldu. Karıya da herife de siktir çektim kafamdan, cinlerimden kurtuldum.

Ben Karahisarlıyım kardaş, bizim türküyü duymamış olamazsın, ne güzel demişler; kesme ümidini kadir Mevla'dan, kadir Mevla'dan. Ben bunu öğrendim Yusuf'tan. Şimdi döndüm eve torun seviyorum, hanımı çok üzdüm, onu sevindirmeye bakıyorum, bağ bahçe aldım birikmişle, onunla uğraşıyorum ama, ama Yusuf'un başı dertteyse kardaş, barbutumu da atarım, makineyi de tatarım belime, sen bana onu de hele...

Ben ona âşıktım. Deliler gibi âşıktım hem de. Yusuf benim ilk aşkım, bi gördüm vuruldum ağabey. Unutmak ne mümkün. Ben ondan gördüğüm hayrı babamdan görmedim. Üniversite öğrencisiyim o zaman, Yusuf benden yedi yaş büyüktür, ben bunu kafaya taktım ki ne takma hiç sorma. Çocuk çok severim, şimdi bir oğlum bir kızım var ama o zaman bana Yusuf dese ki el eleyiz ama çocuk istemiyorum, ondan bile geçerdim, öyle vurgunum ona.

Biz fakirlikten kırılıyoruz o dönem; baba evi terk etmiş, annem konu komşuya temizliğe gidip bizi kimseye muhtaç etmemeye çalışıyor, tüm akrabalar, aman onlardan bir şey isteriz diye, vebalıymışız da onlara da lanetimizi bulaştırırmışız gibi bizden kaçıyor. Eve kıran girmiş anlayacağın, ben bi yandan okumaya bir yandan da çalışmaya çalışıyorum, o dönem tanıdım işte Yusuf'u. Çalıştığım mağazada tanıştık, kısa süre çalıştı bizimle. Satış danışmanlığı yapıyoruz, ben hâlâ oradayım, şimdi müdür oldum çok şükür.

Bir gün annem hastalandı, çok ağır ama, kadın bizim için bitirdi kendini. Mağazada aldım haberi, izin aldım, koşa koşa eve gittim, akşam olmadı Yusuf aradı beni. Annemi sordu, sakıncası yoksa bi uğramak istediğini söyle-

di. Ne sakıncası olacak, Yusuf bize gelecek, annemle tanışacak, sanki istemeye geliyor beni, ben sevinçten deliye döndüm. Yusuf bilmiyor benim ona hissettiklerimi, daha doğrusu biliyor da bana bir şey hissettirmiyor. Bize geldi, eve girdi, çocukları gördü, kardeşlerim daha ilkokulda. Sonra annemin yanına gitti, elini tuttu, öptü, alnına koydu. Annem ateşler içinde kıvranıyor, Yusuf hastaneye gidelim dedi. Ben çok söyledim Yusuf dedim, Nuh diyor, peygamber demiyor, ben yarın işe gideceğim deyip duruyor. Gidersem hastaneden çıkamam derdine düşmüş kadıncağız, hastalığı kendine zül görüyor. Yusuf gitti yanına, konuştu. Annem ikna olmadı tabii, az sonra geldi yanıma, iyi olacak merak etme dedi. Annem ona da olmaz demiş. Yusuf da hak vermiş ona. Bana da daha ısrar edersek üzeriz, hastalıktan beteri var dedi, bir insana istemediğini yaptırmak. Benim için Yusuf'un her sözü emir, şiiir... Tamam, dedim. Ben bi çıkıp geleceğim dedi. Tamam, dedim, nereye? Sen biraz bekle, bi işim var dedi.

Aradan yarım saat geçti yok, bir saat geçti yok, bir buçuk saat geçti yok. Ben gitti herhalde diyorum, o sıra kapı çaldı. Bi geldi, ellerinde poşetler. Mutfağa öteberi almış, çocuklara oyuncaklar, çikolatalar. Annen iyileşene kadar dedi, bu böyle itiraz istemiyorum. Ben beyaz atlı prensi buldum diyorum, yok olmaz der miyim...

Annem aylarca yataktan kalkamadı. Yusuf onu ikna etti de hastalığının haftasında hastaneye gittik. Ama hemen toparlayamadı, yorgunluk dediler, bilmemne sendromu dediler, birçok şey dediler ama tam adını hiçbir zaman söyleyemediler. O aylar boyunca Yusuf iki günde bir uğradı bize. Haftalık alışverişe çıkardık, hepsini öderdi, üstünde yoktu başında yoktu. Eski bol bi gömleği, daha eski ama giymeyi sevdiği bi hırkası vardı. Çok yakıştırdı ona. Ne giyse yakıştırdı... Ben o zamanlar karıkoca gibi hissettim kendimi, bir ara herhalde annemden dola-

yı bana açılmıyor dedim, sırası değil diye, ben açıldım buna, açılmamla da olacak şey değil, dudaklarına yapıştım. Öpmeyi de bilmiyorum ama işte... O da beni öptü, bir babanın kendine âşık kızını kıramamasına benzetiyorum bunu. Öyle öptü, sevgiyle.

Ben anladım durumu. Beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu. Ondan sonra iki dost olmaya çalıştık desem yalan olur, o hep bana dosttu zaten. Çok koşsam da yakalayamazdım onu. Aramızda benim gücümü aşan, erişemeyeceğim bi mesafe vardı; o Kafdağı'ndaydı o Zümrüdüanka'ydı. Ben Selin. Ben onu çok sevdim, hiç unutmadım, başım ne zaman sıkışsa yanımdaydı; o babamdı, ağabeyimdi, platonik aşkımdı. Ben Selin.

Yusuf diye bi oğlum yok benim, bi daha bu kapıyı
çalmayın, aramayın, sormayın!

Akşam suyu, sabah suyu demezdi, olta sallardı. Ara ara da boşta bir kayık düşürür, alarga ederdik. Yusuf, benim büyük oğlandan az büyüktür. Köprüde bulduk birbirimizi, daha doğrusu o beni buldu. Ben zaten 40 yıldır buradayım, bende kaptanlık da var, hem ordan hem buradan sebep Canbaz derler bana. Canbaz'ı denize sor, evime kadar dalgasıyla gelirsin. Bu da duymuş beni, geldi yanıma. Bu işi öğretsene bana dedi. Neyi dedim, oltacılığı dedi. Ben öğretmem dedim, yorulmuşum bin yıldır konuşmaktan, anlatmaktan, hem konuşmayı seven adam oltada olmaz, denizde işi ne... Deniz öğretsin, balık öğretsin dedim, eyvallah dedi. Yanında tutabilir miyim diye sordu, denizin tapusu yoktur dedim, istediğin yerde tutarsın, oltama dolanma yeter.

Gel zaman git zaman kanım kaynadı çocuğa. Ucundan ucundan bi şeyler veriyorum buna, şöyle yapacaksın, böyle yapacaksın diyorum. Açık çocuk, hemen kapıyor, ben o gün bi şey demiyor muyum, o da gelip başımda vik vik etmiyor. Takılıyor öyle, takılırken de beni kesiyor, bakıyor, hangi balığa ne kullanıyorum, neyi nasıl yakalıyorum falan. Kısa zamanda kaptı işi. Deniz bunu sevdi, balıklar daha çok sevdi. Bunda pehlivanlık varmış, sana Pehlivan diyelim dedim, güldü geçti. Hoşuna mı gitti, adam sen de mi dedi, bilmiyorum; ama ben ona o

günden sonra Pehlivan dedim durdum. Lakap güzel şey, kimlikteki isim kesmez kimseyi, herkes kendi ismini hünerle almalı, ben bunu bilirim bunu söylerim.

Pehlivanlığını bilmeyeydim çinekop derdim buna, az vahşi bir şeydi çünkü. Sardalya değil ki akın akın sana gelsin. Dikkat etmez, usul bilmezsen misinadan olursun.

Yalnız bu çocuğun ilginç bir huyu vardı, sürüsüne bereket tutardı da ne bir tekini eve götürürdü ne satardı, garibana bile dağıtmazdı balıkların. Balık yemeyen çocuk da değil, arada şişenin dibini bulduğumuz oluyordu, kafa, kuyruk bırakmadan yiyor maşallah. Ben buna böyle balıkçılık olmaz Pehlivan dedim bir gün, bunun ızgarasını, tavasını yapacaksın. Ben kendi tavımı yapıyorum Canbaz, dedi. Sabır için gelmiş buraya, sabır nedir öğrenmek için. Oltacı sabırlı olacak, trolcü değilsin nihayetinde. O başka iş, para kırsarsın da denizin de içine sıçar-sın. Arkandan deniz ağlar, öyle...

Bu şimdi balıkları topluyor kovasına, gün oluyor bazen yan yana beş kova doluyor. Benim bazen onun bi günde tuttuğunu üç günde tutamadığım oluyordu, kismetini varmış deyip geçiyordum. Zor şeydir içine sindirmek. Sen yıllarını vermişsin yeniyetme gün oluyor seni kıskandırıyor balık misali. Kıskandırmak deriz biz, oltayı ara ara hareketlendirir bi şöyle kendine çekersin balıklar canlansın, yeme üşüşsün diye. Köprüdeki çocuklar da buna öyle bakıyor. Sonra ne yapar dersin, bi sigara yakar, öylece balıklara bakardı, elini suya daldırır, okşar gibi severdi, bazısını bi an sudan çeker, hayvan çırpınırken bu, uzun uzun onu izlerdi de izlerdi, hayvan tam tükenecek olurdu, bu suya daldırır başını. Oğlum ne yapıyorsun derdim, hayatın kıymetine bakıyorum abi derdi.

Av bitince biz takımları toplarken bu hepimizin gözü önünde dökerdi balıkları denize, balıklar kuş misali kanatlanıp uçardı.

Bana sorarsan Yusuf bi balıktı.

Gasteci misin, polis mi? Polissen görev icabı konuşurum, gasteciysen kamu yararına ama ikisi de değilsen keyfime göre konuşurum. Keyfim, büyüktür benim. Bak bağrıma, kocaman, ordan konuşurum. Şimdi bu itoğluit ben içerdeyken Hülya'ya sarmış. Hülya da yalnız tabii, boşluğunda buna bi kaymış. Gerçi affı yoktur bizde böyle şeylerin de, buldum karıyı bi baktım zaten sümüğe dönmüş, öldürsem iyilik yapacam, bi velet uğruna ölmekten beter olmuş. Çökmüş, bi sarsaklaşmış, göz altlarında höyükler var, saçlara ak düşmüş, dişler tekel sarısı, mezarını yüzüne kazımışlar zaten, birkaç tokat attım, konuşturdum, ayaklarını öptürdüm bıraktım. Benim esas meselem bu oğlanla. Onu bulduğumda fotoğrafını çekecek, bi daha vesikalık ihtiyacı kalmıyacak. Güzel ağız, burun yapacam ona. Şunu görüyor musun, bu adamın yüzüne oturdu mu feleği şaşar. Anlayacağın bu puştla büyük işim var.

Artık o günkü pisikolojime göre, ya ölü ya diri kalacak, artık karı istediğinde anca kıcını açacak. O hale sokacağz onu. Benim daha devlete yatarım var, çok kaldım içerde, bi orospuyla bi ibnetor için yatacak değilim ama tabii belli olmaz bu işler, pisikolojime bakar.

Bu benim çıkacağımı duyunca topuklamış. Bizim

haberimiz önceden gelir. Herkes bilir, sen ne yap et içerden uçururlar. Keskinli'yle maytap geçilmez, dostu becerilmez, ha madem becerdin, büzüğüne güvendin, o zaman kendine sağlam bi göt bulacan. Çünküüü o götü sikecem ben. Sen benim karıyı mı siktin, ben de seni sikecem, artık neyle olur ben bilemem. Sopayla mı olur, şişeyle mi, o da benim psikolojime bakar. Çok kafayı kırarsam, akıtırım da içine. Ondan sonra o düşünsün.

Sağda solda soruşturuyoruz, elbet bulcaz. Yer yarılıp içine girmediyse bi ejderhanın arkasına sinmediyse bulcaz. Bu gözler sanma iki, bini var bunun, fazlası olur, eksigi olmaz.

Hülya'yı buldum ben. Âşıkmişsiniz dedim, karının lafına güven olmaz ama âşık değildim dedi. Artık göt korkusu sardı da doğruyu mu söyledi, yalan mı bilmiyorum. Bu pezevenklik etmiş ona. Amcık ağızlı, böyle usul usul yanaşıp Hülya'yı işlemiş, ona buna pazarlamış. Bi açığı vardı Hülya'nın, onu bulmuş. Şantaj mantaj hesabı karıyı malın önde gideni yapmış. Böyle herifleri yaşatmayan arkadaş... Devlet işini yapsa bizim mapushanede işimiz ne? Bunların sikini koparacan önce, bir umumhane açacan, birkaç yıl götleri folloş olana kadar siktiricen, ziller takacan bunlara, oturak âlemlerinde oynatacan, sonra tamam diyecen, serbestsin, o böyle mutlu olacak, sevincek, tam böyle kanatlanacak, daha sokağa dönmeden tekrar paketleyecen. Bi daha umumhane, bi daha sikiş... Bak, benim hayal gücüm iyi çalışır, devletin işkencecisi yanımda kalfa kalır. Sonra bunun beşlik milyonluk olunca, böyle yatırıcan tezgâha, parça parça kesçen bunun elini, kolunu, bacağını, kaynatçan sıcak suda, kendine yedircen. Bu böyle bi kafa bi kalpten ibaret kalınca da ister çöplüğe at ister sık kafasına.

Şimdi bu herifi arıyorum, er ya da geç bulcam, yedi cihan öteye kaçsa bulcam. Korkudan anasının amına gir-

se bulcam. Gerçi anasını babasını bile görmüyormuş, yokladık onları ama pek bi boktan haberleri yok. İkna oldum ben. Didik didik ettik evlerini, günlerce takip ettirdim hepsini, bi numara çıkmadı, çıksa yedi sülalelerini sikecektim. Sen madem bunu arıyon şimdi, olur da bulursun, benden sana kısa mesaj, ya bana gelcen ya feza-dan bi daire bakacan kendine. Yalan yok, oraya roketle-yemem. Şimdi işin özü sana bi de telgraf çekeyim, sen olur da bu puştı bulursun, ona oku: Allah yanında olsa fark etmez, gelmişini geçmişini sikecem.

Şimdi diyola Yusuf gitmiş, gidee ablacım gidee... Şimdi ister ağlaşıp düşünlaa ağkasından, ister güfrü basınlağ, gitmiş giden. Ben onun yerinde olaydım çoktan gıcıma motor dakardım, iyi bile dayandı çocuk o mendeburlara. Babasının üzerinde denemediği numara galmadı, bu daha el gadar çocukdu, gemerinlen dövüyodu babası olacak deyyuz. Boyu posu devrilsing. Anasıyla bir-iki gonuşmaya gagtım, ne aldım dersing, gapı duvar. Mezar daşına konuşsan bi gıpraşma olur. Bunda yüz beş garış, sankim yatak odasına girdim boklu donunu sallıyom. Sizin iyiliğiniz için konuşuyom ben. Yok ama anlamadılaa. İnsanda biraz merhamet olcak, ucundan azcık da olsa vicdan denilen şeyden bi nasip almış olcan, Allah bunlara hayır dağıtırkene carşı pazardaydılar herhal.

Yok anası iymiş de, çok da üzölmüşmüş. Sen sonradan dizini dövsen neye yarar, başını dövsen neye yarar. Sen bi kere geçtin mi beyim dedigin herifin önüne, geçmedin. Bi gere geç, gerekirse ye dokatını, dayağı cocuğunla bölüş, yok ama hep gosteriş var, ağlamalar, sızlamalar. Oküz öölür badem gozlü olur, çocuk şimdi gıymete bindi. Ya ağabeyleri, biri gayfeden çıkmaz, diğeri desen hanım göylünün önde gideni, bunlar babalarından az mı itip gaktılar Yusuf'u. Yusuf da öyle güzel bi çocuk,

böyle goşar eğlenir, çocuk pıstı, içine kapandı, kimseylen
gonuşmaz oldu. Ama karakteri belli, ben o zamandan
anladım, bu çocuk az büyüsün, az palazlansın diyom
gendi gendime, ya bunları üst üste yatırıp kescek ya ga-
çıp gitcek. Yusuf Yusuf luğunu yaptı helbet, gimsenin ca-
nına gastetmedi, selamı sabahı kesti.

Bak, bi ablası, Aysel goruyup gollamaya çalıştı Yu-
suf' u. Bi kere baba yine gopürmüş, aldı bu cocuğu bizim
eve gaçırdı. Babası gapımıza dayandı, tabii giremiyo, be-
nim bey de evde, çıktı gapıya ne oldu Mustafa dedi. Be-
yimden cekinir, hem yaş farkı vaa hem ne zaman paraya
sıkışsa Mustafa abisine gelir, abi benim oğlan sizdeymiş
felan. Bizde dedi, beyim. Bu gece bizde galsın, sen de bi
sakinleş ben gönderirim dedi Yusuf' u. Yusuf o gece bizde
galdı, soframıza gonuk oldu, bizim ev de han değil, saray
değ il ama bana galırsa çocuk hayatında ilk defa aile ne-
dir, ne menem bi şeydir anladı. Ertesi sabah gidiyo ama
nasıl, ayaklar gerisingeri gidiyo, tuvalete giriyo, benim
ufak oğlan bayılırdı Yusuf' a, onunla oynamak için baha-
neler buluyo, TV' de bi çizgi film var, yavrum onu izle-
yim öyle gideyim diyo, içim parçalandı. Nerdeyse Mus-
tafa' ya diycem ki bize evlatlık versinler bu cocuğu. Bi
yıl da gendine gelirdi sana yeminlen.

El mecbur, uğurladık biz Yusuf' u. Ne etmiş dersin
deyyuz, sakınlemiş mi, ne sakınleyecek, sabaha kadar bi-
lenmiş oğlana. Beni iki paralık ettin felan, bağışlarını bur-
dan duyuyoz. Nasıl dövdüyse cocuğu bi hafta evden çıka-
madı oğlan. Abileri nerde o vakit, biri elini tutamıyo, karşı-
sına geçemiyo mu deyyuzun, yook anca seyretsinle. Musta-
fa kallup gitçekti, gorktum, galbi var benim adamın. Hık
dedenek gitçek diye korktum. Kıpknırmızı bi yüzle evin
içinde dolaştı durdu. Boyle boğa gibi gidip geliyor.

O akşam biz ne yediğimizden bi şey anladık ne içti-
ğimizden, garı goca geçtik garşı garşıya o bana baktı, ben
ona baktım, başladık iki gozü iki çeşme ağlamaya.

Ben bi gece ayna gibi olmuşum kanka. Bayıldık bütün paraları masada. Boğuntuya getirdiler bizi, öyle bakıyorum ben. Cıvalı zarla mı oynadılar, ne bokla oynadılarsa artık soyulmuş soğana çevirdiler beni. Perişanım, ertesi gün de senedim var, hırşıma yenik düşmüş bulundum, yıktım tüm parayı masaya. Senette biraz eksikim var, daha doğrusu yarısı eksik yarısını çıkarırım belki burdan diyordum, olanı da bıraktık. Perişanım anlayacağın. Aklıma arayacak kimse gelmiyor, o sıralar Yusuf'la pek görüşmüyoruz. Bi bismillah dedim, aradım, insandır Yusuf, halden anlar, en azından ağlayacak bir baş bulurum diyorum yoksa kafamı duvarlara vura vura öldürebilirim kendimi o gece. Bu az bekle dedi, geliyorum.

Yarım saat geçti geçmedi kanka, bu kıpkırmızı bi spor arabayla geldi. O sıra Yusuf, bizim erişemeyeceğimiz tiplerle takılıyor. Anam babam, arabayı bir hatun kullanıyor dersin ki arabayı bırak beni sür, öyle bir cıvır... Sonra bi baktım kanka, arka koltukta da bi karı var, ikisi de filmlerden fırlamış gibiler. Yusuf bunlara el salladı, yanıma geldi. Araba patinajın kralını çekip gitti. Ne oldu Oktay, anlat bakalım dedi. Arkadaşların diyecek oldum, diskodaydık dedi, duyunca hemen çıktım, sağ olsun kızlar bıraktılar. Ben açık konuşayım arkadaş, ben o kızla

olcam, değil Yusuf, değil anam, peygamber efendimiz seni halife seçtim dese gitmem arkadaş. İnsan demezsin, öyle şeyler. Ben onlara ancak kuşe kâğıtta attırırım.

Ben tabii denyoyu da bırakmışım, babadan kalma saat içinde kalmış. Hüngür sepet ağladım, ağlayacam. Gel hele, dedi Yusuf, bi çay kahve bi şey içelim. Tamam Yusuf dedim ama biraz yürüyelim önce. Yürümek bana hep iyi gelir. Beyin durunca bir yerini çalıştırması lazım insanın yoksa hepten boku yersin. Biz bununla kaldırım arşınıyoruz, ben döküldüm. Anlatıyorum da anlatıyorum, o sessizce beni dinliyor, arada baş sallıyor, hı hı diyor, ben de içimden ne bok yiyecek adam, hı hı diyecek tabii, sen konuşacak birini bulduğuna şükret diyorum.

Sonra ne kadar senin senet diye sordu. Çok dedim. Gülümsedi, güzel bi gülümsemesi vardı bunun. Dün gibi aklımda. Sen söyle, dedi. Ben içimden ne yaparsa diyorum ama şimdi buraya kadar çağırdık, iki saattir beynini sikiyoruz, söyleyeyim bari dedim. Tamam, dedi. Ne tamamı diyorum ben içimden. Tamam ne yani. Tamam, onu biliyoruz, yarın bana siki tutturacaklar, tefeci siki boru değil diyecem, boru ama soba borusu. Yarın sabah para sende demesin mi. Lan siktir git diyecektim az kalsın, Allahtan küçük dilimi yuttum da dut yemiş bülbül misali baktım ona. Aç mısın, dedi. Dayanamadım, beni mi yiyeceksin dedim, şöyle bi el ense etti bana, ben fena açım bi işkembe çorbasına ne dersin, dedi. Bu arada Yedigâr nerde dedi, kolumdaki saatin adıydı, babama da babasından kalmış, ben başladım ağlamaya. Aile emanetim, göz nurum. Sattın mı yoksa dedi, ben hıçkırmaktan konuşamıyorum. Zor zar anlattım vaziyeti, hallederiz dedi, o da yarım senet parası. Nasıl Yusuf, dedim. Ne kadar içerdesin, dedi. Sikilmiş götün davası olmaz, ben büyük sıçmışım, Yusuf'un yüzüne bakamadan onu da dedim. Tamam, dedi, o da yarın sende. Sabah ikisini de hallederiz.

Soygun mu yaptın oğlum, dedim. Yok, dedi Hızır deydi. Güldü, bu sefer şöyle bir çekti beni kendine, sonra koluma girdi. Açım ulan, dedi kalpsiz seni, ölçem burda.

Kanka, Yusuf'a ne deydi bilmem ama o gece bana kesinlikle Hızır deydi. O günden sonra Yusuf'la telefonda çok konuştuk ama bi daha yüzünü görmedim, Allah ondan bin kere razı olsun anam babam.

Gün geliyor taş doğursaydım da Yusuf'u doğurmasaydım diyorum. İki paralık etti bizi, millete hikâye lazım, dillerine düştük konu komşunun. Gün geliyor, böyle salya sümük ağlıyorum bizim heriften gizli. Ana yüreği kızım benimkisi, ana yüreği... Evladın var mı? Olunca anlarsın. Böyle küçükken eline topluiğnenin ucu değse senin için sızlar, büyüdüğü huyu değişir, sana el olur, yabancı biri olur çıkar.

Ben Yusuf'tan çektiğimi kimseden çekmedim. Bizim herif aksi adamdır, çok üzmüştür beni ama Yusuf'un yanında melek kalır. Bize böylesi düştü, yüce Rabbimin vardır elbet bi bildiği ama günlerce dua ettim Yusuf doğru yola girsin diye. Yalvardım, yakardım, az edepli ol, ağabeylerini örnek al dedim, yok, aklının dikine dikine gitti, bizi de perişan etti, kim bilir kendi de ne haldedir şimdi. Ana ahı tutmaz derler. Ana ahı tutmazsa kimsenininki tutmaz kızım. Dokuz ay karnında taşıymışsın bi kere, gün geliyor insan kendini taşıyamıyor, dokuz ay taşıymışsın. Yememiş yedirmiş, içmemiş içirmişsin, o ne yapıyor, bana mı sordunuz doğururken diyor. Nankör! Boyu bosu devrilesice...

Yine de özlüyorum onu. Ana yüreği, özlemez mi? Bak babası sildi defterden, bi ev bi dükkân var, ölürüm

de Yusuf'a bi şey kalır diye, ikisini de ağabeylerinin üzerine yaptı. Haksız diyemem, bak kim var yanımızda? Yusuf var mı? Yok.

Bizim evde Yusuf'un Y'si geçmez artık. Babası bi gün tüm fotoğraflardan kesti çıkardı yüzünü, neyi var neyi yoksa ya dağıttı ya yaktı. Bende bi küçük fotoğrafı kaldı, ara ara çıkarıp ona bakarım. Dokuz-on yaşlarında, tatlı mı tatlı bir çocuk, bak işte, ben o Yusuf'u hatırlıyorum artık. Yusuf benim için bu fotoğraftaki çocuk. Ben anca onu özlüyorum.

Milletin ağzı torba değil ki büzesin, herkes bi şeyler diyor. Kulağıma geliyor elbette. Burada herkes birbirinin yarasını deşme peşinde. Yarayı deşecek ki kendi yaraları kabuk bağlasın. Yarasa gibi başkasının acısından besleniyorlar. Yok, babası çok dövüyormuş. Dövüyordu ama diğerlerini de dövüyordu, onlara vurmayıp onu dövüyor değildi ya... Onlar neden serseri olmadı, onlar neden anasına atasına baş kaldırmadı. Demek ki bozukluk Yusuf'ta. Dayaksız yetişen erkek çocuk var mı hem... Çocuklarına hiç vurmayan bile bir-iki fiske atmıştır... Gastelerde okuyoruz, adam üniversite mezunu karısını dövüyor. Demek oluyor bu, sen de bunu böyle kabul edecen.

Yusuf ne yaptı; bilendi, bilendi bi gün babasının elini böyle havada yakaladı. Bi süre heykel gibi kalakaldılar. Kısacık bi süre elbet ama bi ömür gibi geldi bana. Bakışp durdular baba oğul, gerçi görsen, hallerine baksan baba oğul demezsin, iki azılı düşman gibiydiler. Yusuf el oldu bize, ele ettiği iyiliği, hoşluğu bize çok gördü, kendi öz ana babasına düşman kesildi. Orospularla yediği parayla bina dikerdi. Ben bu Yusuf'u hatırlamak istemiyorum, Yusuf benim için o fotoğraftaki çocuk, sana az evvel gösterdim, on yaşlarında var yok...

Sen devletin polisine el kaldırcan sonra aslan kral gibi gezeceksin öyle mi? Yok arkadaş adamı maymuna çevirirler. Ben bunu tek başıma normalde yerim. Emniyette de yedim zaten. Ama o gece boş bulunduk, çok içtik. Kafa milyonluk. Bende santimcilik var, belimdeki ruhsatlıyla işim olmaz ya, herif bekledi bekledi, suyunu içip içip geldi. Karıya poz kesecek. Güleş müleş hikâye, sustalıyı yedin mi döşüne, daha iyisi gırtlığını aldım mıydı ben, kurbanlık koyun gibi yıkılırsın yere. Polisiz ya, bizi hafifsiyor, kanunla manunla hareket ederiz sanıyor, kanun bir yere kadar, onurum mevzubahis oldu mu, ben polisliği de sikerim, bana engel olacak düzeni de. Şimdiye kadar böyle bir mevzumuz olmadı çok şükür.

Bak arkadaş, bizim de elimiz armut toplamıyor. Ben buralarda finkin kralını atarım da devlete hürmetimden, vatan millet aşkımdan giydim üniformayı. Yoksa var ya, tövbe estağfurullah...

Ama bu herze Hülya orospusunun başının altından çıktı, ona da eminim. Sen götü başı açık oynayacan, amcığına kadar minileri giycen, heriflere kuyruk sallayacan sonra yok vermem de vermem. Verecen yavrum, verecen, bi ateşimizi söndürecek, madem söndürmeyeceksin harlamayacan. Yalan yok, ben buna getir götür yaptır-

mak istiyorum, binicem buna, kafayı takmışım. Erkek adam önce kafayı takacak sonra başı saplayacak. Öyle kız gibi mıy da mıy yapacak halim yok, biz de pavyona nikâh kıymaya gelmiyoruz herhalde...

Bu belli, dallamayı da doldurmuş, iyice hazırlamış. Ne bileyim ben, belki de kurtulmak istiyor bundan. Polisle kapışturayım, yesin yarağı diyor, ben bilmem, hepsi olabilir. Ben iki kişiyim arkadaş, üniformayı giydim mi, rozeti taktım mı, devletin polisi, çıkardım mı başka biri, nah karşında duruyor işte. Bende adama haklarını sayacak surat var mı, söylesene...

Bu Hülya, bızırını açtı bana, ben de dayanamadım daldırdım elimi. Zaten altında külot yok karının, ip gibi bir şey var, karanfilini avuçladım bunun, karanfili böyle eline alınca ne yapcan, koklayacaksın di mi?

Bu da dikildi işte tepemize. Dur arkadaş falan demeden, doğrudur bizi indirdi yaka paça. Ama zaten bizde iniş takımları açık, beş yaşında çocuk gelse itse düşeriz zaten. Benim yanımdaki de, gerçi yaramaz herifin tekiymiş, tüysiklet bi şey...

O gece o iş orada kapandı sanmıştır diyemeyeceğim. Az buçuk akli varsa sanmamıştır, eve gidene kadar götü yusuf yusuf atmıştır. Ben bunu mutad aralıklarla durdum durdum ayıkladım. Şimdi ortalıkta yok bak, neden dersin. Sıkılıp sıkılıp çektiriyorum içeri de ondan. Bence kendince doğru olanı yaptı, yok oldu. Ben de herifi dövmekten sıkılmıştım zaten, isabet oldu.

Devletin polisiyle taşak geçilmez arkadaş. Adamın götüne rozeti sokarlar, boşuna mı sivri yapmışlar vakti zamanında kenarlarını.

Bende sinir var. Atlara gitmezsem atardamar gibi gezirim Allahıma. Atlar piste çıktı mı, beni bi rahatlatma alır, sanki onlar değil de ben koşuyorum bilader, hele son düzlüğe girdi mi, beni göreceksin, en kral binici benim. Tutamazsın beni, böyle zıp zıp zıplarım. Kuponlar kamçı olur bize, mesele para değil bilader, kazanınca sevinirsin ama paradan çok kazanmış olmanın sevincidir bu.

Yusuf kazanmaya gelmezdi, atları seyre gelirdi. Eşekçi değildi tabii, doğru düzgün kupon yapmaya da çalışırdı, galopları takip ettiği de olurdu. Galop idman koşusudur, atın durumunu az çok anlarsın ama dikkat etmezsen dalgaya gelirsen ahırdan da çıkamazsın. İnce işler dönebilir, herkes bizim gibi at sevmiyor, kimi kâğıdına vurgun bilader.

İki yarış arası, ben sigaramı yakar, diğer arkadaşlarla işin pasa parolasını yaparım. O arada da günü şenlendirmek için artık yarışın durumuna göre dörtlümü, üçlüümü, ikilimi falan oynarım. Yusuf o esnada bizden ayrılırdı, ahırlara giderdi. Birkaç arkadaş yapmıştı kendine, atlara soku-lurdu. Başta bu tüyo almak için geziniyor sandım oralarda, içerden bilgi sızdıracak. Yok arkadaş öyle bir şey yapmazdı, bazen bana bir para sıkıştırır, Kamil abi benim için de bir kupon yapsana derdi, ortak gireriz. Ben başkası için

ortak bile olacak olsam kupon yapmam, kendi uğurumu kaçırırım diye korkarım ama Yusuf'a ayrıcalık tanırdım.

Aşağıda atlarla hoşbeşi bitince yanımıza gelirdi. Bizde gününe göre ya makara döner ya film sarar. O istifini hiç bozmazdı. Bende has bir dürbün var, bu bazen dürbünü eline alır, hipodroma bakardı. Oğlum derdim, karı kız kesiyorsun sanacaklar, yaka paça attırma bizi. Yok be Kamil abi derdi, bi şey olmaz. Olmazdı da gerçi. Ben yapsam aynısını on kere, yüz kere kavga etmiştik. Tabii biraz at hırsız tipliyiz, kendimi de biliyorum çok şükür. Bu oğlan şeker gibiydi, hiç hadisesi olmadı.

Sonra kesildi ayağı. Bir kere güzel para buldu, ufak tefek devamını da getirdi. Kazandığı paradan bana güzel bi lokum tattırdı. Ben başkasının parasını da almam ama Yusuf'tan aldım. Öğrettiklerine say abi dedi. Gel zaman git zaman biz epey bi ahbap olduk Yusuf'la. Genç tabii benden, bizim devre değil, tertip değil ama gönlünü ata kaptıranın yaşı olmaz bilader, sevdası olur, sevdada herkes eşittir, bilmem anlatabildim mi?

Ben hâlâ pistlerdeyim. Ölene kadar buradayım. Hiçbir karıya bağlanmadım ben. Başımdan ufak tefek maceralar geçmedi değil ama çabuk yoruludum, kral otuzbirci oldum. Elim var çok şükür, sikim var çok şükür, ikisi de bende, kafam yerinde, tertemizim. Zaten bende sinir var, anca atlarla sakinleşiyorum ben. Yarışa vardım mı, evimdeyim. Orası benim yuvam, yatağım, döşegim, dinlendiğim yer. Hayat yorucu, kopmak lazım, burada koparsın. Futbolun dokuz kusurlu hareketi var ama hayat öyle mi, hayatın dokuz küsurlu hareketi var, ben diyeyim 99 sen de 999, öyle. İnsan kadar numara var anlayacağın. Bahsin de hilesi hurdası olur, olmaz mı? Her şeyin olur. Cennet değil burası, konaklama tesisi.

Yusuf'u epey oldu görmedim. Bana telefonunu bırak istersen, görürsem aradığını söylerim.

O gece Necmi bi rüya görmüş, rüyada parmak yemiş birinden. Biz de Eşber'le maytap geçiyoruz bununla. Kaç tane yedin, nerene yedin, iyi saydın mı kutsal sayı olmasın falan. Necmi kalender çocuktur, bizimle bırak gülmeyi maytaba ateş tutuyor. Kahveye girdik, üç çay dedik, Necmi parmaksız söyle diyor, biz yerlerdeyiz. Benim gülmekten dalağıma ağırı girdi, iki büklümüm ama devam ediyoruz şamataya. Ben diyorum üstü açık yatmış, Eşber diyor yok anam, bu direkman kıcını açmış. Necmi de diyor ki ölünce hoca parmağı takacak zaten. Eşber demesin mi, sana silikon tabancasıyla sıkarlar artık, teknoloji diye bir şey var, Necmi bende basur var, zorlar hocayı diyor, tüm kahve işi gücü bıraktı Karagöz oynatıyoruz misali bize bakıyor.

O sırada Yusuf'u gördük köşede. Yavrum kerat cetveli mi ezberliyor, hatim mi indiriyor o ara elinde koca koca kitaplar kahvenin bi köşesinde. Adı da tabirciye çıkmış o zamanlar, biz buna Hülya'dan da sebep hayalci diyoruz. Dedik, alıp Necmi'yi Yusuf'un yanına gidelim, gırgıra tam gaz devam. Selamünaleyküm, aleykümse lam, geçtik oturduk Yusuf'un yanına. Kitapları şöyle bi yana kaydırıldı, halimizi hatırımızı sordu. Ben, biz iyiyiz de Necmi parmakçı olmuş, dedim. Yusuf bi güldü tabii.

Eşber, gece yeteri kadar açılmış saçılmış, şimdi sana açılmıyor, biz açalım dedi. Başladık anlatmaya, evvelsi gün de Necmi ücretsiz izne çıkmış, biz patrondan yedin zaten parmağı, onu görmüşsündür falan diyoruz.

Yusuf ciddi ciddi dinliyor, biz böyle tam gaz devam, Yusuf'ta tık yok. Lan oğlum, dedim yüz felci mi geçirdin? Bir şey demiyor. Bizim kahkahalar yavaş yavaş söndü tabii, niye gülmüyor bu, diyoruz. Üçlü iyiydik, dörtlúde sıçtık anlayacağın. Biri bile gülmese sen artık gülemiyorsun, adam ciddi dururken kendi zekândan şüpheleniyorsun. Lan komik değil mi falan diyeceğim artık düşün öyle bi haldeyiz. Yusuf, ben bi Necmi'yi alayım, onunla iki dakika yalnız konuşayım, dedi. Sıkıntı yok, dedik ama haydaa, Necmi'den de olduk, neşe kaynağımız ayaklandı, kahvenin öbür ucuna kondu.

Bunlar kafa kafaya verdi, bıık bıık konuşuyorlar. Yusuf iyice yapıştı buna, ara ara da çevresine bakıyor dinleyen var mı diye, dinlensin istemiyor. Necmi bir numaralı faltaşı oldu, gözler böyle kocaman kocaman. Neyse bunlar bitirdiler konuşmayı, Necmi geldi yanımıza ama herifi düşünceler sarmış, arkadaşlar bana müsaade, dedi. Oğlum, ne oldu, anlat falan diyoruz, Necmi'den gık duyamıyoruz. Bunu zorla oturttuk yanımıza, bi çay söyledik parmaksız, gülmüyor. Döküldü sonra, Yusuf bunun rüyayı yorumlamış ama öyle bir yorum ki ben burada sana diyemem. Adamı keserler, öyle bir tabir.

Aradan zaman geçti, Necmi o gün Yusuf'un yanından nasıl ayrıldıysa öyle kaldı. Düşünceli haller, ağır takılmalar falan. Yusuf buralardan gidince de onun bıraktığı yere oturdu, elinde koca koca kitaplar, oğlum *Fanatik* mi koydun içine *Tan* gastesi yeniden piyasa mı sürüldü filan. Yok, abi herife ciddiyet geldi. Yusuf'un koltuk boş kalmadı anlayacağın ama biz Necmi'den olduk.

Giderken ne dedi sana diye ısrar ettik bir gün, daya-

namadı onu da söyledi sonunda, benim içtiğim kaynaktan içmişsin sen demiş, ben sana bir şey öğretemem. Ne demekse bu artık, onu demedi Necmi. Ama fikrimce Necmi parmağın büyüğünü yedi, rüyanın tabiri de anca budur bana sorarsan.

Çakmağın var mı?.. Sen yak... Madem eski günleri sordun, eski günlerdeki gibi olsun. Yerimi yurdumu bilen var elbette ama yine de, ne bileyim, iyi bulmuşsun beni. Ama tabii, biz böyleyiz arkadaş, bir kere bıraktın mı izini damgalı eşeğe dönersin, sen gidersin o gider, götünde tinton eder, ne o, baston değil elbette, anlı şanlı Hülya Kamalı. Ekmek de kırmasan peşinden, hani o masaldaki kardeşler gibi cebinden çıkarıp atmasan da, yönünü şaşırsan da bi şekil yönün seni şaşırmaz. Bir el o karanlıklardan çıkar gelir, yakana yapışır, sana seni hatırlatır.

Böyle konuştuğuma bakma. İstesem seni içeri almaz, siktir ederdim. Söndü bu, yaksana bi daha... Demek benim de konuşmaya ihtiyacım var. Biri de mikrofona yine bana tutsun di mi? Hem kendi cazımı söyleyim, hep istek parça mı söyleyeceğiz...

Beni bulduğuna göre beni duymuşsundur. Eski ben-den geriye, şu ağız ve hatıralar kaldı. Mangalımı övünürdüm, döşüme vura vura, ben derdim, Hülya – sikmişim Hülya'yı... Şimdi böyle diyorum. Çok bi önemi yok kim olduğumun, insan çarpuk çarpuk anılardan ibaret kalıyor, yalnızsan, yaşlandıysan. Ellimi bulmadım daha ama bizim işte çok özel bi sesin yoksa jübile sezonu erken gelir. İstersen estetiğe vur kendini, modan geçer,

hele hele bi erkeğe vurulursan bitersin. Ben vurulmam derdim, Yusuf'la tanışana kadar da sözümün eriydim.

Sana onu anlatamam. Buna gücüm yetmez, sana kendimi anlatabilirim, ordan istediğini cımbızlarsın, resmi tamam edebilirsen edersin. Tabii, tamam edilebilecek bir resim varsa... Yusuf'u arıyorsan biliyorsundur az buçuk nasıl biri olduğunu, piyaz kesmezdi, neyse oydu. Nağme yapmazdı, bir şeye mi kızdı, netti, söylerdi.

Bizim işimiz erkeklerle, çok adamım diyen gördüm ben, bir tane Yusuf gördüm, vuruldum. Ne kaşına gözüne ne endamına, bunlar vitrin mankeninde de var. Ben çok canlar yaktım, en sonunda benimki yandı. Bile isteye ateşe attım kendimi, bu çocuk sonum olacaktı, hissettim. Altıncı his de, tecrübe de, ne dersen de, gördüm ben bunu, ateşlere düşeceğim, kavrulacağım, hepsini gördüm. Belki bende intihara meyilli bir karı vardı, o hortladı belki yıkılırsam daha iyi kalkarım sandım, öyle bir hesap defterimde çalıştı. Bilmiyorum, hâlâ bilmiyorum ama bir şeyler de seziyorum.

Hiç kötü davranmadı bana. Hep el üstünde tuttu. Bizim işte seni sık üstünde tutmak ister herkes. Hele bir de şöhretin almış yürümüşse seni yatağa atan, erkekler arasında şampiyon olur. Biliriz bu işleri, pavyon dediğin kulüp dediğin ne zaten, elbette gayda geydası var, elbet müziği makarası var ama ekseriya kim daha uzağa işeyecek merkezi.

Yusuf'un böyle taraklarda bezi yoktu. Yusuf'un ne tarağı vardı ne bezi. Süsüne düşmezdi, devirirse silmezdi. Yürürdü öyle... Öyle yürürdü... Bazı bazı önünde kapılar açılırdı, sonra bi bakmışsın açılmış kapılar yüzüne kapanırdı. Garibimin dertli, içli bi yanı vardı. Sürgün yemiş gibiydi bir yanı. Sanki anayurdundan kovulmuş, buralara sürülmüş, cennet ırmaklardan içmiş, cehenne talip olmuş gibiydi. Sana dedim, bi ağzım kaldı bi

hatıralarım. Ekmek teknesidir ikisi de. Müşteriyi de tanıyacan, onu da hoş edecen değil mi? Kimisi güzel yüzlü, güzel burunludur ama dilli değildir, müşterinin yanına oturur, sustalı maymun gibi bi rakı şişesine bi herife bakar, ne kadar yazdırdımın kaydını tutar. Bi bok olmaz öylesinden, mesleğini sevmesen de saygı göstereceksin, saygı göstermek için de eğlenecek, eğlendireceksin. Herif kırk yıllık eşin, dostun, sevgilin gibi hissetmezse kendini, mangırı toslamaz arkadaş.

Ben basamakları hızlı tırmandım. Güzeldim, şimdiki halime bakma, o zaman mihrap sağlam, şimdi taş devri gibi kaldım. Cilasız üstelik. Bom atmıyorum sana, dolma sarmıyorum. Kıyak karıydım. Sigaran var mı? Benimki bitmiş... Erkeklerin dibini düşürmeyi maharetten saymıyorum, kitlen olacak, bir nevi politikan. Parti başkanı gibiydim, sonra Yusuf'la daha da yükseldim, o gitti ben hızla eridim.

Ev babadan kalma. Babadan kalma bir de maaş var. Ne işim olur diyordum babamla, çok işim, çok hayırdı-am oldu. Bu ev olmasa ne yapardım bu halimle, kerhaneye orospu bile olmazdı benden.

Bende az çalgıcılık da var. O da babadan. Ama yıllar oldu bağlamayı elime almayalı. Yusuf'la balığımızı alır, soframızı kurardık, üç-beş meze hazırlardık beraber. Mutfakta da yalnız bırakmazdı beni, maharetliydi. Sonra koyardık büyüğü ortaya, başlardık demlenmeye. Karnımızı doyurunca rakıya tornistan devam, alırdım elime bağlamayı, ben tıngırdatırdım, o söylerdi; ucundan eşlik ederdim ben de. İsterdim ki o söylesin ben dinleyeyim, gırtlak zaten paspas olmuş, bahane ederdim bunu, mevzu belli, Yusuf söyleyecek ben kendimden geçecem. Çok güzel söylerdi, terbiyeli bir sesi yoktu tabii, sözleri unuttuğu da olurdu, aralara bi şeyler uydururdu ama ciğerden söylerdi.

En çok şeyi severdik: Kadifeden kesesi, havadan gelir sesi, oturmuş sazını çalar nazlı da civan, ah ciğerimin köşesi. Hüzünlüydü, ayrılık kokardı ama severdik. Ayrılık koktuğu için mi severdik, iki yalnızdık, birbirimizden umut mu dilenirdik bilmiyorum ama severdik.

Sorsan bana pişman mısın, zerre değilim, hayatımın en iyi üç yılıydı. Yusuf'u bilmeseydim, kendimi mutlu sayabilirdim ama onu tanıyıp sevince o güne kadar sürdüğüm yaşama yaşam demedim. Belki oyalanma, ayakta kalma, onları dedim. Anlamışsındır, kötü bi çocukluk geçirmedim ben. Babam memurdu, anam hacı, bana isyan düştü. İsyan düşünce de bir başka hayata savruldum. Büyük sanatçı olacaktım ben, hayaller bunlar. Halkın sanatçısı Hülya Kamalı. Elbette işler öyle uzaktan görüldüğü gibi değil. Yine halka mal olduk ama başka anlamda...

Bi ara marifet sandım, bir-iki eşkıyayla takıldım. Yusuf'tan önceydi tabii bunlar. Biri başıma bela olacaktı, şansına hakkın rahmetine kavuştu. Ama dersimi almamış olucam, eskisinden de beteriyle takıldım bir süre. Çirkin, leş bi herif. O da uzun süre mahpus yattı, daha da yatacaktı da devletin ikramiyesiyle çıkıverdi, geçende çöktü başıma. Yusuf'la bizi duymuş, öldürecem onu diyor. Allah'ın verdiği canı bir tek Allah alır dedim buna. Yusuf'un yerini söyle diyor, bilmiyorum dedim, bilmiyorum da ama bilsem de söyler miyim, canımı veririm Yusuf'u vermem. Bizde böyle. Bi taşaklı kendileri sanıyorlar. Benim taşaklar kalpte sallanır. Öyle Allah vergisi değil hak ettim, kazandım.

İki duam var, biri çok çekmeden ölüp gitmek. Çoluk yok, çocuk yok, düşsek kaldıracak kimse yok, bir de Yusuf için ediyorum. İyi olsun, hep iyi olsun, birini sevsin, çok sevsin istiyorum. Benden geçti, o daha genç. İnşallah önünde uzun yıllar var.

Bizimki yürümedi. Ben ayak uyduramadım ona, o

da bana. Başka yolların yolcusuyduk. Ben virajımı çoktan dönmüştüm. Gençlikte bi şeyleri telafi etmek kolaydır ama hayatı yarıladiysan, arkada kilometreler varsa nasıl dönücen o yolu, hadi döndün, hangi yola nasıl sapacağını nasıl bulucan. Yusuf vardı, ben yine bulamadım. Yusuf buldururdu ama olmadı, beceremedim. Sapanıp kaldım batağa. Yanlış anlama pavyon bataak değildir, makyajlı şehrin en kral gerçeğidir. Biz olmasak nereye boşalır onca dert, onca hüznün, biz olmasak o yuvacıklar parça parça olur dağılır, biz reklam arası gibiyiz, öyle düşün. Biz hikâyenin ne başıyız, ne kıcıyız, orta yerde bi duraklama, nefes alma. Kimse bizimle evlendirme daire-sine koşma meraklısı değil, tabutumuzu da cemaat olmasa mezarın tepesinden sallarlara aşağıya. Kayan yıldızlar var ya, herkes bi dilek tutar, bak ben onlardanım işte, bana bakıp dileğini tutabilirsin, dileğini de söyleyeyim boşuna sepeti sallama, Allah beni bu hale düşürmesin diyeceksin.

Yine de bi daha söyleyeyim, hiç pişman değilim. Babamın evinde isyan bayrağını çekmesem Yusuf'la belki hiç tanışmayacaktım. Yalan yok, erkeklerin sikini kaldırmaktan, sonra onları büzüp büzüp bırakmaktan da hoşlandım, bunu da yapamayacaktım, belki anam gibi hacı olacaktım, kocamın kışından ayrılmayacaktım. Ben gemime büyük yelken taktım, e bunun fırtınası var, kayalığı var, değil mi? Kader de var, sen ne yap et alna yazılmış olan var, onun önüne geçilmez. Yusuf'un önüne de geçilmez. O gideceği yoldan gider, âlem ne derse desin, o kendi yolundan gider. Kaçmışmış, göçmüşmüş hepsi tıraş. O gitmek istedi gitti, bence durum budur.

Ayda bir telefonum çalar. Hep aynı gün, aynı saat, aynı dakikada çalar. Yusuf'tur arayan, yıllardır böyle. Halimi sorar, hatrımı sorar; bir şeye ihtiyacım var mı, onu sorar, bunu bir ben bilirim, bir Yusuf bilir, şimdi de sen

biliyorsun arkadaş ama kimseciklere deme olur mu, Yusuf'um yalnız kalmak istediye yalnızdır ya da kiminleyse onunladır. Kimsecikler rahatsız etmesin onu. Bilmem nerededir, sormam etmem, ona gel demem, git demem, onun kendi saatleri var. Onun kendi mevsimi var; o mevsim hep bahardır yağsa da bahardır, o, o baharda kalmalıdır.

Ben yekûnumu çektim arkadaş, yolun açık olsun.

Memnun oldum, benim adım Cem ama Sesilya da diyebilirsin bana hayatım, sen Sesilya'yı görmeye geldin sanırım. Demek Yusuf'u arıyorsun, bilmem ki bulabilir misin? Benimle kaldı bi süre doğru, ama üzerinden çok zaman geçti. Bu evde bile değildim, demek epey oldu. Dur bi dakika, üç-dört yıl olmalı. O kadar olmuş olmalı. Ben buraya taşınalı iki yıl olduğuna göre o kadar olmuş olmalı.

Bi partide tanıştık onunla. Ben DJ'dim o gece. Tekno patlatıyorum kolonlardan, ortalık yıkılıyor. Orada tanıştık, sonra iyi arkadaş olduk. Buralardan gitmeden önce bana geldi, senden bi şey isteyeceğim sakıncası yoksa dedi. Bir süre sende kalabilir miyim, hemen tabii dedim, oysa yabaniyimdir ben biraz, yalnızlık severim ama evet dedim.

Arkada küçük bir oda vardı oraya yerleşti. O zaman böyle beyaz perdelerim var, Yusuf senden bir şey daha rica edeceğim dedi. Beyaz perdeler yerine siyah perde takmak istiyormuş. Biraz şaşırdım tabii, kapkara perdeleri neden takacak ki diye düşündüm, dilediğini yap Yusuf dedim, oda senin odan. Bu ertesi gün bi valizle, bi koca çöp poşetiyle geldi. Üç-beş giysi, birkaç kitap, bi küçük kartpostalı vardı, böyle iskeleden denize bakan

bir bahçe resmi, onları yerleştirdi, poşetten de siyah perdeyi çıkardı, odaya astı.

Üç-dört ay kaldı benimle. Mümkün mertebe dışarı çıkmadı, perdeler hep çekili. Hep bakımlıydı, sakalını uzattıkça uzattı, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Elleşmedim ben de. Başta biraz canlandırmak istedim; hadi gel, takılalım, dedim, sahne aldığım yerlere, davetli olduğum partilere çağırdım, istemedi. Düşünceliydi her daim, bu yüzünü gördüm onun. Mutsuz olduğunu söyleyemem ama düşünceliydi. Bi meselesi var gibiydi, bir karar arifesinde falan. Sevgilisinden ayrılalı epey olmuştu, bi ara geç gelen bir depresyon mu diye düşündüm, aşk acısı falan mı, ama değıldi sanırım, öyle bir şey değıldi.

Bazı insanlar vardır, fotoğraflarda bile kalabalığın içinde bile yalnız olduğunu anlarsın, ister bi köpeğı sevsin, ister yıldızları seyretsin, isterse objektifin göbeğine baksın, anlarsın. Yusuf o aralar fotoğrafını eksen görünmeyecek, filme bassan çıkmayacaktı.

Benim yeni yeni popüler olduğum zamanlar, az biraz Cem, az biraz Sesilya'yım, *drağ queen*'lerin en *queen*'i olmama zaman var. Anı misali çalışıyorum, yorgun argın eve geliyorum, o kendine, bana bir şeyler hazırlamış ya mutfakta bekliyor ya da odasına çekilmiş küflü duvarlara, kartpostalına falan bakıyor. İnsan severdi Yusuf, herhalde bu sevgiden yorulmuştu ya da daha büyük bir sevgiye hazırlanıyordu. Mücadele etmekten hiç yorulmadı Yusuf hayatım, sevmekten yorulmadı. Bi mola verdi burada. Telefonunu falan kaldırdı, bi köşeye attı. Mağaraya kapandı, kuyuya indi, çöle çıktı, böyle düşün.

Sonra bir gün gidiyorum Sesilya, dedi. Sesilya denilmesini severdim ben. O da öyle derdi, Cem'i de severim, Sesilya'yı da gerçi. İkisi de benim. Bazen de Cem, derdi. O gün Cem'im ben, bilirdi, sezerdi, öyle derdi. Hiç şaşmadı, hep bildi o günkü haletiruhiyemi. Yusuf'ta bir ruh

ölçer vardı. Bazı sabahlar gelir, yanağıma bi öpücük koyarak uyandırırdu beni, yanıma otururdu, saçlarımla okşardı, ne güzel kızsın sen derdi. Kimi zaman askerlik arkadaşları olurdu sanki, omzumdan tutar şöyle bir kendine çekerdi, ne güzel oğlansın sen Cem derdi.

Bir kadın vardı, ressam, âşıktı Yusuf'a. Yusuf da onu beğeniyordu sanıyorum. Kadının bi kocası vardı, yeni yeni parlayan bi yazar, o da âşıktı Yusuf'a. Yusuf onu da beğenir miydi, bilmiyorum, olabilir. Yusuf söz konusuysa her şey olabilir, şimdi kapıyı tıklatabilir, gelip dudağıma yapışıp ne güzel kızsın Sesilya diyebilir. Çok özlüyorum sohbetini, bazen kendimi onunla konuşurken yakaladığımı oluyorum.

Ne diyordum ben, ha, kadınla adam işte, şu ressamla yazar, gel birlikte yaşayalım dediler buna. Böyle deniz kıyısında bi evleri de varmış, Yusuf'un kartpostalındaki gibi, iyi biliyorum, bir kere bana konuk oldular, kadın kartpostalı eline aldı, gel seni kaçırayım buraya dedi.

Yusuf gülümseyerek baktı ona. Kadının yanında da kocası. İlginç bir çiftti. Birbirlerini seviyorlardı, iki çocukları vardı, Yusuf'u da seviyorlardı. Öyle deli dolu bir yanları varsa da işlerinde güçlerinde insanlardı. Yusuf belki onlarladır diye düşünüyorum bazen. Bazense hiç bilmediğim diyarlardadır diye düşündüğümü oluyorum.

Herkes kafasına göre bir şey konuştu o gittikten sonra. Seveni de vardı, çekemeyeni de çoktu. Adam başka bir lisan konuşuyor, başka, hiçbirimizin bilmediği bir lisanda yaşıyordu adeta.

Âşık Derviş görürdü, nice Yusuf içinde
Gün gelir öğürürdü, tenler dünya içinde
Az konuşan çok susan, cenneti de bilirdi
Her hanede bir hayat, en az riya içinde

Ben bilmezdim duyardım, halk için hak biçimde
Yusuf gelip yanaşır, ölmez canlar peşinde
Yusuf deyu dürürdüm, bedenleri giyerdim
Avam avare sansın, seyir seyir içinde

Şarap yoktur içmeye, çeşme sebep düşmüşe
Düşünde harlar yanar, insan insan izinde
Ol yetmiş iki millet, bu keramete şaşsın
On sekiz bin âlem var Yusuf gözün içinde

Kurda kuşa yem idi, yaşı geldi beş bine
O ki kayıptır dendi, gayptan koştı müşküle
Konuştu duyulmadı, sustu da bilinmedi
Dünya zillete dönsün, bir ben benin içinde

Âşık Derviş bilemez, her varlığa amele
Kanat takıp uçamaz, Yusuf gibin keyfinde
Erenlere sorsalar, cümlemizin halini
İnsan denen bahane, gurur kibir içinde

Beden gibi görünür, ölmüş dünya cisminde
Hepisini kuşatır kocaman ruh ehlinde
Dosttan haber sorana çokça diyeceğim var
Çobanlık etmez idi, çoban insan içinde

Yusuf sözün söylenmez, ol âşıktır bulunmaz
Her kapıdan aranmaz, makam millet sorulmaz
Zamanından öncedir, zamanından sonradır
Güzellerden güzeldir evvel ahir içinde

Yusuf'a sorar idim, hakikatin gizini
Yoktur Derviş'im derdi, gizi yolda biçimli
Menzilin hikmetine beş kapıdan yürürdü
Kırk bir makam verildi, Yusuf ilim içinde

Soyundukça nesneden, perdeleri açıldı
Zahir ile batına işte böyle varıldı
Yücelerden geçildi, cücelerden seçildi
Savaş nedir bilmezdi, savaş insan içinde

İhtilatın kutbundan, uzletlere varıldı
Gündüzlerin şavkından, gecelerce yanıldı
Her mevsimin tadından, yemiş idi otundan
Cehennemi cenneti Yusuf bildi içinde

Derviş sözün söyledi, Yusuf hakkını bildi
Tellerden canlar geçti, sesler âlem içinde

Bana Yusuf'u sordun, gel seni şöyle bi dolaştırayım.

Bana Yusuf'u soruyorsun öyle mi? Sana onu anlatayım, anlatayım da, önce başka bir şey anlatayım. [...] Yusuf, kuyuya atılmış bir taştır, değil kırk akıllı, milyon kere milyon akıllı o taşı çıkaramamıştır. Sanırlar ki o bir candır, bana sorsan o Hül-yadır. Çünkü Yusuf bir hiç çocuktur. Varlıkla yokluk arası...

Bir anda kayıplara karışan Yusuf kimdir? Çapsız bir hergele mi, bir inanan mı? Vefasız bir evlat mı, kural tanımaz bir âşık yahut kayıtsız deli derviş mi? Yoksa herkesin Yusuf'u başka başka mı?..

Onur Orhan'ın *Yusuf'u Bulmak* adlı bu sıra dışı romanı, kayıp Yusuf'un peşinde benzersiz bir hikâye anlatıyor. Yeraltı dünyası, hapishaneler, gazinolar ve zengin çevreler de dahil, toplumun her kesiminde dilediği gibi dolanan, hemen herkesin kendinden bir şey bulduğu bu benzersiz, ele gelmez figürün efsaneler ile gerçekler, yaşananlar ile yansımalar, iyi ile kötü arasındaki karşıtlıklar ve gerilimlerle örülü, şenlikli, unutulmaz bir portresini çiziyor.

#mahallehayatı #yeraltıdünyası #zıtlıklar #yaşamaturkusu
#adaletsizlik #tehlikeliyaşamak

 can roman

15 TL

can yayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3970-5

9 789750 739705